

SEVGİ

dünyası

SAYI: 112944 2003/09 FİYATI: 2.500.000

Köşe Başımızdaki Renkler

Röportaj: Nelda Bayraktar

Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 35
Eylül 2003
Sayı: 417

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.

adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü

Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezgil

Haberleşme Sorumlusu:
Kazım Erdemoğlu
212 - 250 42 42

Okur - Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
212 - 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No.4/5
34437 Taksim, İSTANBUL
212 - 250 42 42

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu, 34437
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman:
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı:
Anka Basım
212 - 629 01 83

Fiyatı: 2.500.000 TL.

Yıllık Abone:
30.000.000

Yurt Dışı: 35.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioğlu 1
Geleceğee Hazır olmak

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

Özgürlük Zor Zanaat

Güngör Özyiğit 8

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yektay 13

Köşe Başımızdaki Renkler

Nelda Bayraktar 18

İnternette 24

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 26

Çocuklukta Kalmak

Nadide Kılıç 30

Işığın Hazinesi

Çeviren: Nelda Bayraktar 34

Sorularla Ruhsal Olaylar

Özenç Kayserilioğlu 37

Esinler

Olgay Göksel 40

Beğendiğini Seç

Zehra İskender 41

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar 42

İnsanları ve Hayvanları Birleştiren

Gizemli Psişik Bağ (4)

Belgin Tanaltay 43

GUINNESS Buluşlar Kitabı

Norris Mc Whirrer 46

Bektaş Fıkralarında Gülen Düşünce 47

Sevgili Dostlar

Ayrıımız gayrımız yok, hepimiz bir bütünü. Bilsek de, bilmesek de, görsek de, görmesek de tüm insanlar bir aileyiz. Hatta hepimiz Bizleri Sevgisinden Yaratanın büyük ailesiyiz. Kimimiz erkek, kimimiz kadın olmuşuz. O'nun dilediği biçimde yaşayan kardeşleriz. İyilerin iyiliklerinden, buluşlarından, bilimdeki teknikteki ilerlemelerinden hepimiz tüm insanlar yararlanıyoruz. Kötülerin yaptığı zulümlerden yakmalarından, yıkmalarından öldürmelerinden de hepimiz zarar görüyoruz.

Irak halkının ne kadar aç, sefil, ilaçsız ve perişan halde olduğunu görüyor ve üzülmüyoruz. Bu savaşın dalga dalga acıları ve zararları daha da gelecektir. Bu arada silah tüccarları kazandıklarını sanacaklar, daha çok kişinin canını yakacak üretimler yapacaklar, yeni anlaşmazlıkları körükleyerek yeni müşteriler bulmaya çalışmaya devam edeceklerdir. Ama kötülük sonunda kendilerine de dönecektir. İlahi kanun budur: Kötülük de iyilik de dönüçüdür.

Ayrıca kötülük de, iyilik de doğurgandır. Kötülük, yeni kötülükleri doğurur, iyilik, yeni iyilikleri doğurur. İyiler yapacakları sürekli iyiliklerle, gösterecekleri sabırlı, hoşgörölü sevgileriyle kötülüğü marifet sayanları iyiliğe, sevgiye çekmelidirler. Çünkü insanlar yine insanların eliyle kurtulacaktır. Madem ki kader birliği içindeyiz, birbirimize yardım etmek, doğruya, iyiye, ve sevgiye çekmek zorundayız.

İnsanlar bugüne kadar hele son yüzyıllarda, hep kötü örnekler gördüler. Bencilliğin kendi çıkarı için başkalarını ezmenin, sömürmenin ve öldürmenin her çeşit örneğini gördüler. İyilik edenler, insanları kardeş bilenler, herkese sevgi gösterenler, insanlar için her çeşit fedakarlığı yapanlar, ya ulaşılmaz, taklit edilemez çok üstün örnekler olarak görüldü, ya da kendi çıkarını hiç düşünmeyen enayiler olarak düşünüldü. Temelde bu iki sanı da, bu iki görüş de yanlıştı. Aslında gerçek iyilik ve üstün insanlara yakışan, Yaratanın da insanlardan beklediği, iyilik etmek, sevgi göstermek, hak yememek, insan kardeşini en az kendisi kadar düşündürmektir. Bugünün, bilgide yükselmiş, gönlü oldukça arınmış ve iyiliklerle donanmış üstün insanın en büyük özlemi de insanların birbirlerini kardeşçe sevmeleri, kardeşçe hizmet ve yardım etmeleridir. Artık çoğunluk savaş istemiyor. Harbin ne kötü olduğu, ne büyük haksızlık olduğu, ne aptalca bir şey olduğu, düşünen kafalarca ve temiz yüreklerce görülmeye başlandı.

Bu ortamda iyilere, Yaratanı, insanı ve tüm varlıkları sevenlere düşen görev, iyi örnekleri çoğaltmak, doğru bilgileri sürekli yaymaktır. Sevgi örnekleri, iyilik örnekleri, hizmet, yardım örnekleri gittikçe daha çok kişiyi özendirecek, iyiliğe, sevgiye çekecektir.

Sonunda bütün dünya tüm insanlar, hakça bir yaşama, sevgi, iyilik ve bilgi dolu, üstün bir yaşama ulaşacaktır.

En Derin Sevgilerimle
Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

GELECEĞE HAZIR OLMAK

Dr. Refet KAYSERİLİOĞLU

Ani ve köklü değişiklikler, yahut da kişinin uyumuna imkân bırakmayacak sürattaki değişiklikler, uyumsuzluk reaksiyonlarına yol açarlar. Bunlar sinirsel gerilimler (stresler), psikosomatik hastalıklar ve ruhsal bozukluklar halinde kendilerini gösterirler.

Yarının dünyası, maddi ve manevi bilgilerin, tecrübelerin ve sevginin çok arttığı ve yüce bir hayatın yaşandığı bir dünya olacaktır.

Yarının dünyasında şartlar hızla değişecek, büyük gerçeklere hızla koşulacaktır. Bu hızlı değişime ayak uydurabilmek için şimdiden saplantılardan ve taassuplardan (bağnazlıklardan) sıyrılmaya, idmanlı olmak gereklidir.

ANİ ve BÜYÜK DEĞİŞİKLİK

Kara çarşaf içinde çok kapalı ve günah korkularıyla büyümüş bir kadını birden alıp götürseniz bir çıplaklar kampının ortasına koysanız ne olur?!

Bunu hiç düşündünüz mü? Ben o kadının tepkileri şöyle olur diyorum: Çıplak kadınları ve erkekleri çevresinde görünce şaşkına dönecek ve ilk tepki olarak: “Tövbe, tövbe” deyip gözlerini

kapatacaktır. Namahreme bakmanın günah olduğunu bildiği için uzun süre gözlerini açamayacaktır. Sonra oradan kaçıp kurtulma yollarını arayacaktır. Bunda başarıya ulaşamazsa bunalacak, şaşkınlığı korkuya ve üzüntüye dönüşecektir. Terleyecek, kızaracak, oradan kurtarması için Allah'a yalvaracaktır. Yine de kurtulamazsa etrafındaki kişilere çatacak: “Utanmıyor musunuz? Ayıp değil mi? Günah değil mi?” diye bağıracaktır. Aslında bunlar savunma tepkileridir. Bu da etkisiz kalırsa üstelik etrafını kuşatan kadın, erkek çıplaklar ona: “Sen de soyun!..” diye ısrar ederlerse, ya korkarak ağlayıp çırpınmaya, ya onlara hücum ederek namusunu korumaya çalışacaktır. Bütün bunlar da para etmezse, onun önünde iki yol kalacaktır: Ya çıldırarak, edindiği ve doğru bildiği inançlarının ve prensiplerinin baskısından kurtulacak, ya da yavaş yavaş, utana sıkıla soyunarak onlara uymaya çalışacaktır. Soyunması bağlı bulunduğu ve uygulaya geldiği inançlarının ya zayıflaması

sonucunda olacak, ya da oradakiler, onu soyunmanın büyük bir ahlâk göstergisi olduğuna inandıracaklardır. Hani atasözündeki gibi, kedi yavrusunu yerken fareye benzetirmiş. Buna psikolojide rasyonalizasyon, (aklıleştirme) halk dilinde işi kitabına uydurma veya hilei-şeriye derler. Kafayı oynatmamak için bir çıkış yoludur bu.

AMCANIN MACERASI

Seneler önce tıp fakültesinde öğrenci iken şimdi tanınmış bir doktor olan arkadaşım ve hemşehrmin babasını Gureba'da dahiliye kliniğine yatırmıştık. Benim de amca diye hitap ettiğim hastamız karaciğerinden rahatsızdı. Karaciğerde bir kötü ur şüphesiyle incelemeler ve araştırmalar yapılyordu amcamıza. İki kişilik bir odada yatıyordu, yanındaki yatak boştu. İlk gün canı sıkılmış, ikinci gün yanına bir hasta gelince, konuşacak bir arkadaş çıktı diye sevinmişti. Amca, memleketinde, tanınmış, sevilen bir hoca, şakacı ama disiplinli, terbiyeli ve prensiplerine bağlı bir kimse idi. Terbiyesiz ve saygısız davranışlara çok sinirlenir, çocuklarının o çeşit hatalarına da asla hoşgörölü davranmazdı.

Amcanın yanına gelen hastada barsak kanserinden şüphe ediliyordu. O da tetkik için yatırılmıştı. Hastada kolit durumu da vardı. Ve bağırsakları mütemadiyen gaz yapıyordu. Tutsa çok büyük azap veriyor, karnı çatlayacakmış gibi oluyordu. Bıraksa gürültüyle çıkıyor ve çok ayıp oluyordu. Ama doktoru hastanın imdadına, yetişmiş, “oğlum sen hastasın, gelince tutma, saliver demişti.” Hasta da öyle yapıyordu. Ama bu durum Hoca amcanın göz yumamayacağı bir saygısızlıktı. Önceleri adamın kabahatlerini duymazlıktan gelmiş. Fakat sonradan

anlattığına göre “Adamda utanma ve sıkılma diye bir şey yoktu. Konuşurken, veya amca ona ciddi bir şey anlatırken herif hiç umursamadan bırakıyor.” Çıkan sesleri de taklit ederek: “Mübareğin” diyordu bağırsaklarında, yel fabrikası var. Boyuna imal edip dışarı bırakıyor. Gece böyle, gündüz böyle dayanılacak iş değil !”

Amca bir gün, bir gece bu duruma çok zorlukla, dayanmış. İkinci gün sabah biz ziyaretine gittiğimizde hışımına bize çıkışmıştı: “Beni burada öldürecek misiniz siz!.. Ben bunu çekemem!..” Hasta o esnada yanında değildi, aşağı laboratuvara muayeneye gitmişti, amca rahatça içini döküyordu: “Ömrümde böyle utanmaz adam, böyle umursamaz, saygısız adam görmedim. Bir yandan, benimle konuşuyor, bir yandan yapacağını yapıyor... “Amca keyif için yapmıyor, adam hasta” diyecek oldum. “Ne hastası, herif utanmaz, arlanmaz” diye beni tersledi.

Servis doktoruna rica ettik, durumu anlattık. “Boş yatağımız hiç yok, amcanın neticeleri iki günde alınacak, iki gün sabretsin” dedi. Amca bunu kabul edecek durumda değildi. “Ölürüm de burada bir saat bile kalamam” diyordu. Sonunda uğraşmalarla başka servislerden bir yer bulunup oraya taşındı da bu dertten kurtuldu.

Bir insanın ahlâk ve terbiye kurallarına aykırı bir davranış karşısındaki tepkilerine çok tipik bir misal olduğu için bundan bahsettim. Amca kendi terbiye kurallarına aykırı düşen bir saygısızlık karşısında ölümü bile göze alacak bir reaksiyon göstermişti.

Şimdi başka bir misal üzerinde duralım. Türkiye’de işini yalanla, hile

ile, üç kağıtçılıkla yürütmeye alışmış bir miskini ve ciddi çalışmadan uzak, tembel bir haytayı alsak, düzenli, disiplinli bir toplumun içine götürüp koysak ne yapar dersiniz! Bilelim ki o toplumda, hile yapmaya, yalan söylemeye, hele üç kâğıtçılığa asla izin verilmiyor. Kendini çok akıllı sanan o gafil öyle bir iş yapmaya kalksa derhal enseleniyor ve canına okunuyor. Ona orada hayat hakkı tanınmıyor. Ne yapacak bu tembel ve hilekâr öyle bir ülkede?!.. Çalışsa, çalışmak onun hiç alışmadığı çok zor bir iş, çalışmaya ne yiyip içecek, avantadan yaşamak için de ortam elverişli değil! Ya o ülkeden kaçacak, ya da kaçamıyorsa ya aklını oynatır, ya da büyük bir mutsuzlukla, o işten ötekine sürüklenir veya sürünür durur.

DÜNYA HIZLA DEĞİŞİYOR

İnsanların alışkanlıklarından, doğru diye bağlandıkları prensiplerinden ayrılmaları hayatın yeni şartlarına uymaları bazen kolay olmuyor. Yeni şartlara, yeni ortama uyamayı bazı insanlarda çeşitli ruhsal ve bedensel bozukluklar meydana getiriyor. Normal olarak insan yavaş tempodaki değişikliklere ayak uydurabilmektedir. Eğer değişiklik ani ve köklü olmuşsa, ya da kişinin uyumuna imkân bırakmayan bir süratte olmuşsa, o zaman uyumsuzluk reaksiyonları başlıyor. Bunlar çeşitli asabi gerilimler (stresler) ve ruhsal sebebe bağlı organik bozukluklar, yani psikosomatik bozukluklar olduğu gibi, çeşitli korkular, vehimler, kuruntular ve endişeler halinde de kendini gösterebiliyor. Hattâ akıl bozukluklarına kadar giden durumlar da olabiliyor.

Günümüzde teknik hızla ilerliyor. Haberleşme çok hızlanıyor. Hayat çok

süratli bir tempoya giriyor. İnsanların gizlilikleri çok azalıyor. Bütün bu faktörler kişilerin ruhsal savunma güçlerini azaltıyor. Yaşamın hızlanmasına ayak uydurmak başlı başına bir büyük problem oluyor. Yaşamın sürati arttıkça kişinin olaylara, gelebilecek her çeşit tehlikeye karşı çok daha dikkatli ve uyanık olması gerekiyor. Yaşam hızlı; konuşmak, yazmak, düşünmek, hattâ yemek yemek bile hızla yapılırken insanlar haliyle aceleci ve sabırsız oluyorlar. **Halbuki olaylara yön verebilmek, korunabilmek, en doğru kararları alabilmek için sabır ve sükunet gerekiyor. Sabrı kalmayan, beklemesini bilmeyen, her şeyin çabucak oluvermesini isteyen, aceleci ve telâşlı kişi üst üste yanlışlar yapıyor ve üst üste zararlara uğruyor.**

Bu durumu hızlı araba kullananlarda ve hızlı yaşayanların hayatında çok açıkça görüyoruz. Bakıyoruz bir delikanlı caddelerin şartına bakmadan deli gibi bir hızla araba sürüyor. Önüne ani olarak çıkacak bir insanı veya vasıtayı kıl payı farkla sıyrıp geçiyor. Buna büyük bir ustalık yaptım diye övünen delikanlı karşıdaki insanların ve vasitadakilerin ne hale geldiklerini hiç umursamıyor. Ama, bir seferinde de yakayı kurtaramıyor ve büyük bir kazaya uğruyor. O kaza canını alıyorsa, kurtulmuş sayılır. Ya sakat kalmışsa, ya bir çoklarının hayatına veya sakat kalmasına yol açmışsa, o zaman maddi ve manevi bir büyük yıkıntı başlıyor. Vicdan azapları, bitmeyen ve ömür boyu süren üzüntüler sökün ediyor. Halbuki hızlı vasıta kullananın çok dikkatli, çok telaşsız ve çok sabırlı olmasını bilmesi, gereksiz aceleden mutlaka kaçınması gerekirdi. Hızın gerektirdiği dikkat, acelesizlik, telaşsızlık ve her tedbiri

süratle alma yeteneklerinin aynı oranda gelişmemesi felaketle sonuçlanıyor.

Aynı durumu hızlı yaşayanlarda da görüyoruz. Eğleniyor, içiyor, o gazinodan, o kulübe koşuyor. Yemek rast gele, uyku ve istirahat düzensiz oluyor. Bunun yanında ruhu doyuracak öğrenmeden, disiplinli çalışmadan ve kendini ispat edecek müspet bir iş başarmaktan veya bir eser ortaya koymaktan yoksun oluş, kişiyi hızla çöküntüye götürüyor. **Hızlı da yaşansa, yavaş da yaşansa bedeninde, ruhunda mutlaka karşılanması gereken ihtiyaçları vardır. Bunlar normal olarak karşılanmayınca insanlar doyumsuz ve mutsuz oluyorlar. Bu ihtiyaçların en büyüklerinden biri de sevgidir.** Hızlı yaşayanların ne sevmeye, ne de sevgiyi alabilmeye vakitleri vardır. Onlar her şeyi çabuk tarafından aliverip gitmek isterler. Bir de sevgiyi de satın alınan bir mal gibi görürler. Gerçek sevgiyi de hiç bir zaman bulamadıklarından ruhen yalnız kalırlar.

MADDECİ GÖRÜŞÜN GETİRDİĞİ ÇÖKÜNTÜ

Maddeci görüş (Materyalizm), yani her şeyin dünyadan ibaret olduğu, bir ruhun ve ölüm ötesi bir hayatın, bir Allah'ın ve hesap sormanın bulunmadığını savunan görüş, **insanları çıkarıcı yapmıştır.** Çıkarıcı ve bencil insanlar kendi çıkarları için her çeşit yalanı, hileyi ve iki yüzlülüğü, yapabilmektedirler. Bu durum insanların birbirine güvenmelerini ve sevmelerini imkânsız hale getirmekte, herkesi her an kuşkuda tutmaktadır. Öte yandan sığınacakları bir Allah'larının olmayışı ve ölümle her şeyin biteceği düşüncesi onları tam bir yalnızlığa ve korkuya itmektedir. Bu korkudan kurtulmak için

bir savunma tepkisi olarak hastalığı ve ölümü hiç akla getirmemek, hayatın sonsuzca sürüp gideceğini sanmak bir an için onları avutuyor. Ama bu elbette yalancı ve geçici bir avunma oluyor...

Maddeci görüşe bağlı olanlar kendi içlerinde de bir çelişki içinde oluyorlar. Bir yandan vicdanları ve akılları insanların yardımlaşmasını, sömürüye ve başkalarını ezmeye kalkmamayı emrediyor. Öte yandan şu kısacık dünyada neden başkalarına kafamı yoracağım? Ben kendi dümenime bakarım düşüncesi ağır basıyor. Bu ister istemez bir iç çatışmaya götürüyor kişiyi. Başkalarına yardım etmek insanlıktır diyor bir yanı, öte yanı: “Bana yardım ediliyor mu? Hep kazıklanmıyor muyum? Ülküdaşlarım bile kazık atmıyor mu? İnsanlığa içtenlikle inanan kaç kişi var?! Ve niçin insanlık?!” diyor.

İşte bu çelişkiler, bu iç çatışmaları da kişinin çevreye uyumunu güçleştiriyor. Hele bir gün maddeci görüşün çok yanlış olduğu apaçık ispat edilirse, onların değer diye bağlandıklarının birer kağıttan kule olduğu onlara gösterilirse; uğrayacakları şok ne kadar büyük olacaktır!

KÖTÜ TABLO GEÇİCİDİR

Bugün ülkemiz ve dünya başka seviye ve derecelerde olmak üzere bir geçiş dönemindedir. Ülkemiz medeni dünyanın daha önce geçirdiği bunalımları yaşamaktadır. Faşizmin, ırkçılığın, şeriatçılığın ve komünizmin diktatörlüğünü getirmek için çarpışanlar birçok acı ve kayıp pahasına kendilerine de, ülkeye de elbette birçok kıymetli tecrübeler kazandırıyorlar. Yanlışta olan elbette yanlışının cezasını çekecektir. Neticede insanın hür düşüncesine ve

serbestçe gelişmesine engel olmak isteyen her çeşit zorbalık ortadan kalkacaktır. **İnsanın hızlı gelişmesi ancak yoğun tecrübelerle, bilgilerle ve o bilgilerin yaşanarak hazmedilmesiyle gerçekleşir.** Ülkemiz ilâhi bir yardım eseri olarak kısa zaman süreleri içinde çok çeşitli ve çok yoğun tecrübeleri geçirmek zorunda kalmıştır. Birinci Dünya Savaşı’ındaki feci yenilgiden sonra bir Atatürk’ün başa geçişi, İstiklal Savaşıyla top yekun bir silkinme içine giriş sonra medeniyet yolunda ilerleyiş. Daha sonra 1945’lerden başlayan bir hukuk ve iktisat savaşı, dünyadaki her çeşit fikrin ve akımın memlekette yayılışı ve yaşanışı... Sonra gelen devrimler ve bugünler. Aslında bu arada hem memleket gelişmiş, hem okuyan, bilen, gerçekleri görenlerin sayısı artmış, hem ülkenin ve insanlarımızın tecrübe dağarcığı kabardıkça kabarmıştır. Bu, olgunluğa giden yolda alınan hızlı mesafedir.

Gelişmiş ülkelerdeki karışıklık ise olgunluğun hazmı ve maddeci görüşten sıyrılma çabalarıdır görüşümüze göre. Onlardaki geçiş -ki kısa süre sonra bizde de olacak olan geçiş- gerçek değerlere doğru olacaktır. Gerçek değerler görüldüğünde, ruhun ve maddenin ayrı ayrı yerleri, birbirleriyle ilişkileri ve değerleri daha iyi anlaşılacaktır. **O zaman dünyanın bir tecrübe yeri olarak değeri daha iyi bilinecektir. Dünyanın, dünya ötesi üstün hayata bir hazırlama okulu olduğu görülecektir.** Dünyanın, maddeci görüş sahiplerinin sandığı gibi, “ne yaparsan yanında kâr kaldığı bir yer” olmadığı daha iyi anlaşılacaktır. Yardımlaşmanın bugün söylendiği gibi sadece insanlık gereği olarak değil, dünyadaki ve dünya sonrası hayattaki

mutluluğumuz için şart olduğu anlaşılabacaktır. Daha ötesi de görülecektir. Yardımlaşmanın ve birbirimizi sevmenin ilâhi bir emir ve görev olduğu da apaçık ortaya çıkacaktır.

İşte o zaman insanların şaşkınlığı ve geçirecekleri şok çok daha büyük olacaktır. **Değer diye bağlandıkları şeylerin birdenbire ellerinden gidiyor ve yeni değerlere de süratle bağlanamamak onların büyük bunalımlarının başlıca sebebi olacaktır.** Yalanla, hile ile, iki yüzlülükle iş yürütenler bunda artık başarıya ulaşamadıklarını göreceklerdir. Her şeyin ortaya kolayca dökülmesi yanlış yola, sapmalarını imkânsız hale getirecektir. İşte o zaman onların şaşkınlığı çıplaklar kampına konulmuş çarşafli kadıncağzın halinden daha da kötü olacaktır.

Manevi gücü gelişenler, ruhen olgunlaşanlar kısa bir süre sonra dünyada çoğalınca, onların madde üzerinde hem ilim yolundan, hem de gelişmiş ruh güçleriyle yapacakları değişiklikler büyük olacaktır. Bu da gelişmemiş, o günlere hazırlanamamış olanların büyük şok sebeplerinden biri olacaktır.

NASIL HAZIRLANILACAK?

Yarının dünyası hem maddi yönden, hem ruhi yönden bilgilerin ve tecrübelerin çok arttığı üstün ve hattâ yüce bir hayatın yaşandığı bir dünya olacaktır. Yarının dünyasına bilgide geri kalanlar, tahsili az veya öğrenmeyi bırakmış olanlar ayak uyduramayacaklardır. **O dünyada bilgi edinme ve o bilgileri uygulayıp, doğrulayıp benimseme olanakları çok olacaktır.** Ama bunun için düzenli,

disiplinli, çok çalışkan ve çok gayretli olmak gereklidir.

Yarının dünyasında kötülüğün kişinin kendisine dönücü olduğu çok iyi anlaşılmış olacaktır. Onun için bugün olduğu gibi kişiler kötülükte yarışmayacaklar, aksine iyilikte yarışacaklardır. O dünyaya ayak uydurmak isteyenler bugünden iyi olmaya, kötülüklerden sıyrılmaya çalışmak zorundadırlar.

Yarının dünyasında şartlar hızla değişecek, büyük gerçeklere hızla koşulacaktır. Bu hızlı değişime ayak uydurabilmek için şimdiden saplantılardan ve taassuplardan sıyrılmaya idmanlı olmak gereklidir.

Yarının dünyasında yaşayanlar ana esasları görecekleri, değişmez büyük gerçeklere sarılacakları için, onlar sarsıntısızca sürekli bir gelişme ve yükselme içinde olacaklardır. O günlere hazırlanabilmek için ana esasları ve değişmez gerçekleri bugünden öğrenmeye çalışmak lâzımdır.

Yarının dünyasında insanlar hızlı öğrenme, sürekli yeniliklere ve üstünlüklere koşma içinde olacaklarından fikren, daima genç, daima dinamik olacaklardır. Zihnin çalışmamasından ve gelişmemesinden doğan bunamalar o gün olmayacaktır. O günün insanları daima daha iyiye, daha yeniye, daha üstüne koşacaklardır. Bugün olduğu gibi yenilik diye ortaya zıpırlık veya maskaralık konamayacaktır. İnsanlar ruhsal tatmini saçmalık yapmakta aramayacaklar, şaşkınca davranışlardan, ruhsal bir doyumun gelmeyeceğini onlar çok iyi bileceklerdir.

Özgürlük Zor Zanaat

Güngör Özyiğit

Özgürlüğün olumlu yanını gerçekleştirmek, önce, kendi ve toplum yararına olan yüce değerlere inanmakla başlar. Sonra o inanç doğrultusunda görev ve sorumluluklar yüklenmeyi gerektirir. Bu bilinç, hizmet heyecanı, hizmette zevk ve huzur bulmakla gelişir.

Giderek sevgi ve birlik düşüncesinin yeşermesi, topluma sevgiyle katılma, onunla bütünleşme eylemiyle iyice güç kazanır. Ve nihayet varlığını ve isteklerini Tanrı'ya, o en gerçek otoriteye satmakla, O'na teslim olup, O'nda eriyip bitmekle son bulur, bir başka sonsuzluk içinde...

Özgürlük için verilen uğraş, neredeyse insanlık tarihi ile yaşıttır. İnsanların kendilerini kuşatan siyasal, toplumsal, ekonomik ve eğitsel bağlardan kurtulma yolundaki çabaları tarihi oluşturmuştur denebilir. Yönetenlerin baskısına karşı yönetilenlerin kişisel hak ve özgürlüklerini koruma olarak başlattıkları bu uğraş; yönetenlerin yetkilerini sınırlama, yönetimden pay alma ve ona katılmaya doğru giderek genişlemiş ve siyasal özgürlükten sonra toplumsal, ekonomik ve eğitsel özgürlükler gibi yeni içerikler kazanmıştır.

Özgürlük uğraşının özünde birbirini tamamlayan iki öğe bulunmaktadır: İlki;

insanın yetilerini serbestçe ve alabildiğine geliştirmesi, kendini yenileyip aşabilmesi ve kişiliğini yitirmeden toplumla kaynaşabilmesi demek olan kişisel özgürlük. Buna isterseniz özgürlüğün olumlu yanı diyelim. İkincisi ise, aslında ilkinin gerçekleşmesi için, onu önleyen dış baskılardan kurtulma çabası, kişinin zengin bir çeşitlilik içinde serbestçe gelişip yücelmesini elverişli kılan siyasal, toplumsal, ekonomik ve düşünsel koşulların sağlanmasıdır. Bu çaba, özgürlüğün gerçekleşmesinin ön koşulu olmakla beraber, tek başına yeterli değildir.

Ne var ki, daha çok dış baskılardan kurtulma, özgürlük ortamını sağlama

yolunda yürütülen ve bugün de sürdürülen özgürlük savaşımı (mücadelesi), özgürlüğün özünü, insanın kendini gerçekleştirmesi demek olan olumlu yanını unutturmuşa benzer.

Tüm çabaların, baskının her türlüşüne karşı yoğunlaşmış olması, insanlarda, sanki baskıdan kurtulunursa özgürlüğe kendiliğinden kavuşabilir sanısını uyandırmıştır.

Özgürlüksüz yaşanamayacağı anlaşılmıştır ama, özgürlük içinde nasıl yaşanacağı konusunda henüz yeterince hazırlık yapılmamıştır.

Nitekim I.Dünya Savaşı ertesi demokrasiler kesin zafer kazanmış, özgürlük yerleşti sanılmıştı. Az sonra Almanya ve İtalya'nın faşist yönetimlere sahne oluşu çoklarını şaşırttı. Öyle ki, daha önce özgürlük uğruna çarpışan milyonlarca insan, kendi istekleriyle özgürlüklerinden vazgeçiyorlar, adeta ondan kaçarcasına büyüklük budalası Mussolini, Hitler örneği önderlerin buyruklarına bağlanıyorlardı. Yüzmeyi öğrenmeden özgürlük denizine düşenin yılana sarılması mıydı bu?

Neydi onları özgürlükten böylesine ürküten, daha dün kurtuldukları baskıdan yeni bir baskıya doğru kendi ayaklarıyla koşturan? Özgürlük insanoğlunun kaldıramayacağı kadar ağır bir yük, kaçıp kurtulmaya çalıştığı bir şey olabilir miydi acaba? Yoksa insanda doğuştan gelen içgüdüsel bir otoriteye sığınma, güçlü bir buyruğa uyma eğilimi mi vardı? Ve bu ikisi nasıl bağdaşabilirdi: Hem özgür ve bağımsız olmak, hem de güçlü bir yetkenin (otoritenin) buyruğuna uymak.

ÖZGÜRLÜĞÜN BELİRSİZLİĞİ

Başlangıçta insan, içinde yaşadığı doğa ve toplumla bir sayıyordu kendini. Doğaya ve topluma göbek bağıyla

bağlıydı bir bakıma. Bu ona birlik ve bütünlük duygusu içinde güvenlik veriyordu. Ne zaman ki, evrim gereği ayrı bir varlık olduğu bilincine vardı ve bireyselleşti, artık göbek bağı koptu ve yaşamak çetinleşti. Daha önce doğaya, içinde yaşadığı topluluğa, gelenek ve göreneklere, dine, devlete bağlı olarak yaşamağa alışan insan, bireyselleşme (ferdileşme) süreci sonucu bu bağlardan birer birer sıyrılmaya özgür, ama belirsiz bir durumla yüz yüze gelmişti. Belirli kurallarla kuşatılmış bir yaşamışın kolaylığı ve rahatlığı yoktu yeni yolunda. Üstelik dayanılmaz bir yalnızlık ve güçsüzlük duygusu kaplamıştı tüm benliğini. Şimdi güç bir iş vardı önünde: Yitirdiği birlik ve güvenliği bilinçli çabasıyla, bileğinin hakkıyla yeniden kazanmak. Dünyada kendine yer yapmak, orada kökleşmek ve bireyselliğini yitirmeden yararlı bir unsur olarak bütüne katılmak.

BİREYSELLEŞME SÜRECİ

İnsanın ayrı bir varlık olduğunu fark etmesi bir yandan yalnızlık, çaresizlik duygusu doğururken, diğer yandan kişisel çaba ile güç kazanmasına yol açmıştı. Dinsel baskının kalkması, geleneklerin gevşemesi, devlet gücünün dizginlenmesi, özgür düşüncenin yaygınlaşması, ekonomik alanda "bırakınız yapsın, bırakınız geçsin" ilkesinin geçerli kılınması, bireyi kendine dayanmak, kendi gücüne güvenmek zorunda bırakmıştı. Kapitalizm ona dilediği kadar kazanma şansı tanıyordu. Zengin olmak, ün kazanmak elindeydi artık. Karışanı görüşeni yoktu. Başarıdan başarıya koşmak işten bile değildi. Yeter ki parası olsun. Onun için de sofuca çalışmak gerekliydi. Vakit nakitti. İş Tanrılaşmıştı sanki. İş adamı, ortaçağdaki din adamının yerini almış, o denli saygınlık kazanmıştı. Yeni dinin her kapıyı açan

anahtarı parasıydı. Parası olan düdüğü çalışıyordu. Hem de ne çalmak, kulakları sağır edencesine.. Bu arada özel girişim özgürlüğü insanda bazı yeteneklerin gelişip güçlenmesini de sağladı. O sayede insan, kendine güvenmeyi, sorumluluklar yüklenmeyi, kararlar verip risklere girmeyi ve çalışarak bir iş ve hizmet ortaya koymanın erdemini öğrendi. İş yapma becerisini edindi.

Böylece kapitalizm, bireyi yalnızca geleneksel bağlardan kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda onda aktif, eleştirici ve sorumlu bir benliğin gelişmesine yol açmıştı. Ama, sermayenin emeği alabildiğine sömürmesine de yeşil ışık yakmıştı. Yine kapitalizm, bireyi gitgide daha yalnız ve toplumdan soyutlanmış bir hale sokmuştu. Dev ekonomik güçler ve örgütler içinde birey, kendini kaybetmiş, bir toz zerresi gibi önemsiz ve güçsüz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Öyle ki, insan çoğu kez çalıştığı yerdeki işin sahibi ile bile doğrudan ilişki kuramaz duruma düşürülmüştü. İş onu aşmıştı. Koca bir ekonomik çarkın küçük bir dişlisi oluvermişti. Üstelik ne işe yaradığını da pek bilmeden.

MİKİ FARE

Hiç düşündünüz mü, Miki Fare filmleri herkes tarafından niye o kadar sevilir, beğenilir? Çünkü orada ortalama insanın önemsizliği ve korkusu, kendini kuşatan dev güçler karşısındaki güçsüzlüğü komik bir şekilde yansıtılmıştır da onun için.~ Zengin çeşitliliğine karşın, ana tema hemen daima aynıdır; küçük bir şey, kendini öldürmek veya yutmak isteyen dev bir güç tarafından kovalanmakta ve yok edilmek istenmektedir. Böyle bir durumda yiğitliğin onda dokuzu kaçmak, onda biri hiç. görünmemek

olsa gerek. Küçük şey de öyle yapar, boyuna kaçar ve eninde sonunda kurtulmayı, üstelik güçlü düşmana talihin yardımıyla bir ölçüde zarar da vererek kurtulmayı başarır. Ve siz, seyirci, koltuğunuzda derin nefes vererek bir “Oh!” çekersiniz. İçiniz rahatlar. Ruhunuz yelpazelenir. Sanki kurtulan sizsinizdir. Bir ses şöyle fısıldar size: Belki de öyle. Niye olmasın? Öyle ya, kendi durumunuzla bunca benzerlik bulmasaydınız, o küçücük şeyle böylesine özdeşleşebilir miydiniz? Evet, evet, ikinizin de yazgısı aynı, itiraf edin. Hele o küçük şey, diyelim ki fare, kurtulduğunda nasıl da bayram ettinizdi, gözlerinizden okumuştum sevincinizi. Biliyorum, sizi de ezmek, sömürmek, bir hiç olduğunuzu göstermek isteyen güçler var. Ezilmemek, yenilmemek için siz de durmadan kaçıyorsunuz, tıpkı filmdeki fare gibi. Ama bakın, o kurtuldu! Hem de güçlü düşmana zarar bile vererek. Peki, siz niye kurtulmayasınız? Üstelik siz insansınız. Daha da güçlü ve akıllısiniz.. Siz de kurtulacaksınız. Öyleyse rahatlayın artık hadi. Gözlerinizi kapayın, güzel rüyalar görmek üzere derin bir uykuya girin şimdi; ninni.

Korkulu düşüncelerle uykusu kaçanlara bu filmlerin uyku ilâcı gibi gelmesinin gizi (sırrı), özdeş sorunun gülünç bir şekilde yansıtılmasının yanında, hep “mutlu son” la bitişin insana bir umut penceresi aralamasında gizli. Seyredin Miki Fare filmlerini. Görün kendinizi. Sonra hatırlayın söylediklerimizi; doğru mu, değil mi?!

İNSANI ARAYIŞ

Kuşkular içinde kıvranan, yalnızlık ve önemsizlik duygularının ağırlığı altında ezilen bireyin trajik yazgısı başta Kafka olmak üzere çağdaş yazarların da ana teması olmuştur. Dünyanın dört

bucağında, insan doğasına uymayan mekanik bir düzenin içine sıkışıp kalmış, gitgide kişiliğini yitirerek şeyleşmiş insanın garipliği ve çaresizliğini iyi sezmişti Kafka. Hemen bütün yapıtlarında kendini, kendinden kaçan insanı aramaktadır boyuna.

Yine çağdaş bir yazar Julien Green, bireyin içine düştüğü yalnızlık ve güçsüzlük duygusunu şöyle betimler (tasvir eder): *“Evrenle karşılaştırıldığımız zaman hemen hemen hiçbir önemimiz olmadığını biliyordum, bir hiç olduğumuzu biliyordum; fakat bu derece hiç olmanın, bir anlamda hem ezici hem de doyurucu bir yönü vardır. İnsan düşüncesinin sınırlarını aşan bütün bu şekiller ve boyutlar son derece güçlüdür. Tutunabileceğimiz herhangi bir şey var mıdır? Apar topar atıldığımız bu yanılğılar keşmekeşi içerisinde gerçek olan tek bir şey varsa, o da sevgidir. Gerisi hiçliktir, nafile bir boşluktur. Büyük, karanlık bir uçurumun içine dalmış bulunuyoruz. Ve korkuyoruz.”*

Özellikle sanatçı tipindeki duyarlı kişilerin olanca çıplaklığıyla algıladıkları bu yalnızlık ve güçsüzlük duygusu, normal dediğimiz sıradan insanın pek farkında olmadığı bir şeydir. O bunu fark etmekten fena halde korkmaktadır. Ve kurtuluşu kendinden kaçmakta bulmaktadır. Sıradan insan, hayatını yaşamaktadır güya. Böylece o amansız duygu, günlük meşgaleler, sosyal ilişkiler, iş hayatındaki başarı, aşk serüvenleri, eğlenme, yolculuklar yapma, içkisiz edememe, biraz boş kaldığında ille bir sigara yakma, radyo dinleme, televizyon seyretme ve durmadan kendini meşgul etme gibi oyalanmalarla örtülmeye ve gizlenmeye çalışılmaktadır. “Her şey çok iyi, çok güzel, oh ne iyi eğleniyoruz” görünüşü

altında, ne ederlerse etsinler saklayamadıkları gizli bir mutsuzluk sırtıtmaktadır. O maskeler de bir gün düşer ve gerçek olduğu gibi çıkar ortaya tüm acılığıyla. Çünkü kimse sadece “baskılardan kurtulmuş olma” anlamında bir özgürlüğün yüküne uzun süre katlanamaz. Özgürlüğün bu olumsuz, negatif kutbundan, öze inmek, kendini bütünüyle gerçekleştirmek demek olan pozitif kutba, yani olumlu özgürlüğe ulaşmadıkça insanlar, ister istemez belirsiz bir özgürlüğün bunaltıcı yükünden elbirliğiyle kaçıp kurtulmak yollarını arayacaklardır. Söz konusu toplumsal kaçış; ya faşist ülkelerde görüldüğü gibi, bir lidere körü körüne boyun eğme biçiminde, ya da demokrasilerde olduğu gibi daha dolaylı ve yumuşak bir yoldan gerçekleşir. Böylece insanın içtenliğini önleyen tek yanlı yoz bir eğitim, kafaları belli düşüncelere göre koşullandırılmış bir kamuoyu baskısı ve alabildiğine propaganda ile insan demokratik bir düzende bile alıklaştır ve kendine yabancılaşabilir.

Demek ki, yalnızlık ve güçsüzlükten kurtulma yolundaki çabalarında, ister yeni otoritelere uymak, isterse toplumda yerleşmiş peşin yargılar, basmakalıp inanç ve düşünce kalıplarına kendini uydurma biçiminde olsun, birey, her ikisinde de benliğini ve özgürlüğünü gözden çıkarmış bir durumda bulunmaktadır.

İşte o zaman, işlerin düzelmesi için, sokaktaki insandan şöyle sözler duyulabilir: *“Özgürlük bize yaramaz. Bu milletin başına eli kamçılı bir adam gerek. Asacak ipe bir kaç aşırı gideni. Daha az yaramazları tıkacak içeri. Geri kalanları da kamçısıyla yola getirecek. Olup bitecek.”*

Adam asmayı, ipe çamaşır asmak

kadar doğal gören ve halkı “pazar yerinde toplanmış insan sürüsü” sayıp, kamçıyla eğitilecek sirk hayvanı sanan bu çağdışı kafalar ne yazık ki bugün de azımsanmayacak bir sayıdadırlar.

OTORİTE AMA NASIL

Özgürlük, hiçbir otorite tanımamak da değildir şüphesiz. Yetke (otorite), insanın kendinden daha yetkin gördüğü ve ondan kişiliğini geliştirme yönünde yararlandığı bir üst-bilinci belirtir. Ancak böyle olumlu bir otorite engelleyici, aşağılayıcı değil, tam tersine, yardım edici, yükseltici ve kendine benzeticidir. Öğretmen-öğrenci ilişkileri buna güzel bir örnek olabilir. Burada öğretmenin ve öğrencinin çıkarları aynı yöndedir ve birbiriyle uyusmaktadır. Biri bilgi vermek, diğeri bilgi almak istemektedir. Ve öğrenci öğrendikçe öğretmeniyle arasındaki bilgi açığı kapanmakta, gitgide öğretmene benzemektedir. Zaten başlangıçta öğretmen, öğrencinin kendini özdeşleştirdiği, onun gibi olmak istediği bir örnektir. Ve böyle bir otorite ilişkisinin temelinde sevgi, hayranlık, yardım ve minnettarlık gibi yüceltici, pozitif duygular yatmaktadır.

Kişisel özgürlüğü boğmayan, tersine ona kendini gerçekleştirme yolunda yardım eden böyle bir otorite, özgürlüğü zedelemek şöyle dursun, onun özünü uzlaştığından insanca ve hakça bir düzenin doğal gereğidir.

SAĞLIKLI ÇÖZÜM

Yalnızlık ve güçsüzlüğü giderecek, birliği yeniden kurabilecek sağlıklı çözüm; herhalde insanın özüne dönmesi, tüm içtenliğiyle davranabilmesi, yani sevgi ve yaratıcı işle doğa ve toplumla kişiliğini yitirmeksizin kaynaşabilmesi ve Tanrı katındaki gerçek yerini alabilmesidir.

Bu da insanın öz yapısına özgü özgür bir düzen içinde insanlara, Tanrısal ve ruhsal gerçeklere, yani insanın asıl özünü kuran değerlere öncelik veren, sevgi ve bilgiye dayalı, birliğe götürücü etkin bir eğitim uygulamak ve tutarlı bir hayat görüşü kazandırmakla sağlanabilir.

Bu amaca varmak için geçilmesi gerekli aşamaları şöylece sıralayabiliriz:

Özgürlüğün olumlu yanını gerçekleştirmek, önce, kendi ve toplum yararına olan yüce değerlere inanmakla başlar. Sonra o inanç doğrultusunda görev ve sorumluluklar yüklenmeyi gerektirir. Bu bilinç hizmet heyecanı, hizmette zevk ve huzur bulmakla gelişir. Giderek sevgi ve birlik düşüncesinin yeşermesi, topluma sevgiyle katılma, onunla bütünleşme eylemiyle iyice güç kazanır. Ve nihayet varlığını ve isteklerini Tanrıya, o en gerçek otoriteye satmakla, O'na teslim olup, O'nda eriyip bitmekle son bulur, bir başka sonsuzluk içinde. Bu bir yerde varlığı aşmak, varlığı niteleyen karşıtlar diyalektiğinden kurtulmak, ikiye bir etmek, çoğu tekte eritmek ve böylece yaratıcı güçle dolu olarak Tanrısal özgürlüğe ermdir.

İnsandan yola çıkarak doğa, toplum ve Tanrı'yla kişiliğini yitirmeksizin sevgiyle bir olmakla son bulan bu kutsal yolculuk, bir bakıma özgürlük özleminin dile gelmesi, özümüzdeki gerçeklerin gür bir şekilde gerçekleşmesidir. İşte “Özgürlük zor zenaat” derken daha çok bu yöne değinerek, onun bir bilgi, sevgi, beceri ve büyük bir yaratıcı çaba işi olduğunu belirtmeye çalıştık. Zaten böyle olmasaydı, o denli değerli sayılmazdı. Ve de bunca kan ve can pahasına elde edilmeğe değmezdi.

MUSİKİ - SES VE RENK ile TEDAVİ (5)

Bulabildiklerimiz ve Bilebildiklerimiz (1)

YAVUZ YEKTAY

Sabah rüzgârlarıyla kapımı çal,

Batan günün peşine düşme sakın. (Selahattin Ergi)

Her sabah seher vakti uyanıyorum. Çiğ taneleri BENGİSU olabilmek için ve yemyeşil yaprağa can vermek için güneşin yedi renkli ilk ışıklarını süzüyorlar içlerine... Yapraklar gibi ben de yararlanıyorum sabahın seher yelinden ve sabahın çiğinden... ŞÜKRE DURUYORUM...

Bütün varlıkların yaşaması için gerekli olan Fotosentez olayından bahsetmek isterdim. Hani, halâ tam çözülememiş bir doğa olayı?!..

Tıpkı tam açıklaması yapılamayan "Elektrik" ve elektriksel madde kuramı gibi... "ELEKTRON, eksi elektrikle

yüklü küçük bir cisim gibi düşünülmektedir. Bazı bilim adamlarına göre, yarı çapı 10 üssü eksi 15 metre olan bir yük yuvarıdır. Bunu parçalanmadan bir arada tutan nedir? Çekim özelliği taşıyan başka bir güç olmasaydı, parçacığın bir yanındaki eksi yük ile öbür yanındaki artı yükün birbirlerini itmeleri sonucunda parçacık dağılırdı. Belki başka bir güç vardır, ama henüz böyle bir güç bulunamamıştır!?" diyor Grolier Ansiklopedisi 285.inci sayfasında aynen.

Ne diyeyim, önce kendilerine, sonra çevrelerine bir baksınlar...

Sevgi Dünyası'nın Temmuz sayısında **SES İŞILDAMASI** olayından bahsetmişim.

Başka bir ışıldama daha var: **ELEKTROLÜMİNESANS**. Bu, bir akımın, bir elektrik boşalmasının veya bir elektrik alanının etkisi ile bazı cisimlerin kazandığı ışık verme özelliği. (Bakınız: Meydan Larousse, sayfa 188.)

ELEKTRİKSEL İŞILDAMA: Bazı kristallerin içinde, elektron akışı sonucunda *ışık* ortaya çıkması. Elektriksel ışıldama, elektrik enerjisinin, *isi çıkarmaksızın* doğrudan doğruya ışığa dönüştüğü *ender* olaylardan biridir. (Bakınız: Ana Brittanica sayfa 184) Sodyum kristali sarı, Kadmiyum kırmızı, Çinko yeşil ışık veriyor.

ATEŞ BÖCEĞİ'nden IŞIK ÇIKMASI

Ateş böceğinin erkekleri kanatlı ve uçuyorlar, dişileri ise kanatsız ve gayet az hareket ediyorlar. Önemli olan, erkeklere yerlerini belli edebilmeleri için dişilerin ışık çıkarması. Ama nasıl

bir ışıktır bu, ısı enerjisi haline dönüşmeyen ve dolayısı ile dışı ateş böceğini yakıp öldürmeyen?!

Olayın bilimsel açıklaması şöyle:

1- **LUCIFERIN** (2) denen bir maddenin oksidasyon reaksiyonuna benziyor. Fakat bu, **PROLUCIFERIN** gibi bir maddenin, ışık oluşurken Luciferin'e dönmesi şeklinde olmuyor!

2- Burada, karanlıkta oluşan bir kimyasal reaksiyon var. Yaklaşık formülü: **LH2+Mg+++ATP+ENZİM --> IŞIK+ENZİM+ARTIKLAR**. Bu bir oksidasyona benzer reaksiyon olduğu için (O2) karşısında oluyor ve hiçbir hararet meydana gelmiyor.

3- LH2= Luciferin, Mg++= Magnezyum iyonu, ATP= Adenosin Trifosfat (ATP kasların ve canlı hücrenin esas yapı maddesidir. Kaslarda enerji oluşması ATP'nin Adenosin Difosfat ve ve Monofosfat şekline dönüşmesi ile olur.) ENZİM= Luciferas (Olayda katalizör görevi yapıyor) ve geriye de kül gibi aktif olmayan artıklar kalmaktadır.

Ana Brittanica'da başka bir açıklama var. Böceğin Trakea'sındaki borularda Fotosit denen bir madde ile, sinir sistemi kontrolünde meydana gelir diyor. Işık veriş zamanlarının da değişik olması bir manâ taşıyor ve böcek cinslerini ayırt ediyor. Bilen insanlar ışıklardan cinsleri ayırt edebiliyorlar. Bir de devamlı ışık veren **KANDİL BÖCEKLERİ** var. Genellikle dişiler kanatsız. Bazen geceleyin bakıyorsunuz bütün böcekler aynı anda ışık verip aynı anda sönüyorlar. Bu aynı cinsten böceklerin kümeli bir vaziyette durmalarındandır. Işık veriş

zamanlarının özel manâları var. Sanki MORS alfabesi gibi. Türlerde hemen fark ediyor. Ana Brittanica diyor ki, ışığı veren madde önemli, bu maddeyi taşıyan böcekleri yiyen kurbağalar da ışık vermeye başlıyorlarmış!...

Kuantum Fiziği ile bu olayı anlatmak daha sade oluyor gibi. Moleküllerde 4 türlü enerji var:

1- Nükleer enerji,

2- Elektro-Magnetik alan enerjisi, (Elektrik? Dalga?)

3- Sallantı enerjisi, (Molekül devamlı sallanıyor)

4- Dönme enerjisi.

Kimyasal reaksiyonlarda, alt seviyede olan bu enerjilerden Elektro-Magnetik enerji, çok-çok ender bazı moleküllerde, çok-çok ender olarak yükselir! (Milyarlarda bir enderlikte.) (Sebebi bilinmiyor!?) Bu yükseliş de her seviyede olmaz. Meselâ 7-9-24-105-180 vs. gibi. (Bunu bir formülü var, her türlü molekül için hesaplanabiliyor.)

Reaksiyon bitiminde yükselen enerji eski seviyesine inerken ISI'ya dönüşmeyen (Isı enerjisi olmayan) bir ışık enerjisi verir. (3)

Önemli bir not: Toronto Üniversitesi öğretim görevlisi Kimya Yük. Müh. Dr. Ateş Tanın, "O çok nadir moleküllerden (meselâ Luciferin yerine) bilgisayar yardımı ile sabırlı bir çalışma düzeni kurarak yeni moleküller bulabilirim!" diyor. (Eğer ekonomik olursa, niçin olmasın?)

Bir başka olay daha var. Geceleri avlanan bazı hayvanların iştme ve koklama duyuları yetersiz kalır. Görme

duyularını artırmak için "Soğuk ışık" yayarlar, yani ısı vermeyen ışık! Ailemizden olup çok sevdiğimiz kedilerin gözlerinin iç çeperi GUANİN denen bir madde ile astarlanmıştır, bu katman altın ve gümüş gibi parlar ve bir iç bükey ayna gibi tüm ışığı toplar ve istenen yerlere aksettirip o yeri biraz daha aydınlatır! (Nasip olur, Yüce Yaratan'ımızın izni ile bizler de karanlıkta görebiliriz inancındayım...)

Kadîm bilgiler diyor ki:

"Emirdir, lâzımdır, muazzamdır, Size O'ndan gelenler.
İnce düzendir, ince plândır, Şaşırtır, şaşmaz!"

Yüce Yaratan'ım, yukarıda ve aşağıda, her yerde, her zaman Senin Hükümün geçer. Senin "Ol" emrin yeterlidir. Senin Işığın (Nûrun) söner de, Senin Hükümün durur mu hiç!" (Bu ayki tabletin sözlerine bakınız.)

Şimdi anlıyorum, Gülyüzlü Büyük Şair **GOETHE** (28.08.1749-22.03.1832) ögle üzeri son nefesini verirken, son sözleri şöyle:

"NUR... BİRİZ DAHA NUR..."

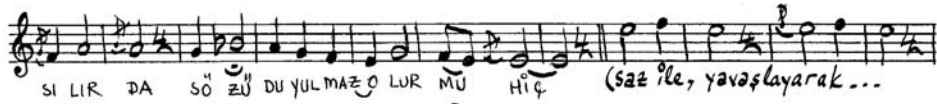
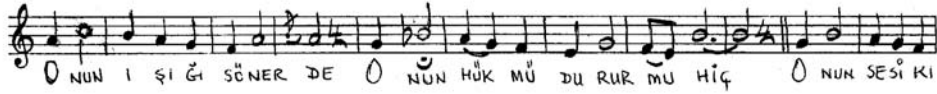
* * *

Bu ay size, takriben 10 yılda bestelediğim, AŞKEFZA makamında, size inanılmaz derece sevgi ile dolu sesler veren bir tablet musiki veriyoruz. Üçüncü Çakra'yı temizleyen ve canlandıran bu tedavi tabletinde Mİ sesinde karar veren Aşkefza makamı özellikle seçilip bestelenmiştir. Notasından da göreceğiniz gibi Porte'nin birinci çizgisinden, dördüncü aralığına kadar (bemolsüz ve diyezsiz) natürel 7 seste gezinir, ara sıra dinlenmek için Buselik (Sİ) sesinde

AŞKEFZA SEVGİ

RUHSAL SAFLAŞMA
İŞİMA -DOĞRU İŞİK (NUR)YAVUZ YEKTA
(07.03.1993 - 10.08.2003)
(22.01 - 23.22)

(♩ = 180)

GÖZYAŞI, GÖZYAŞI SEVDİKLERİMİZ,
O'NUN SEVGİSİNDEN VAREDİLDİKLERİNİ BİLDİKLERİMİZ,
O'NUN İŞİĞİ SÖNER DE, O'NUN HÜKMÜ DURUR MU HİÇ?

GÖZYAŞI, GÖZYAŞI SEVDİKLERİMİZ,
KÖRPE GÖNÜLLERDEKİ İLK SEVİNÇ GİBİ SEVDİKLERİMİZ,
O'NUN SESİ KISILIR DA, SÖZÜ DUYULMAZ OLUR MU HİÇ?

bekler... Aşkefza kelimesinin manâsı, "Sevgi Artıran"dır.

Sizi ruhsal saflaşmaya götürecektir, ışıyacaksınız, aydınlanacaksınız, nurlanacaksınız, neşe dolacaksınız. Musiki size huzur ve iç denge duygusu verecek ve Birlik+Bütünlüğe ulaşacaksınız. Hattâ yukarıda saydığım güzellikleri dışarıya verip, insan kardeşlerinize aynı mutlulukları paylaşmak hissi ile dolacaksınız.

Ayrıca karaciğer, safra, gut hastalıklarına, pankreatitlere ve tüm pankreas bozukluklarına iyi gelecektir.

Şeker hastalarına (Diyebehtililere) devamlı dinlemelerini gönülden öneririm.

Sözleri:

"Gözyaşı, gözyaşı sevdiklerimiz,

O'nun sevgisinden Varedildiklerini bildiklerimiz,

O'nun ışığı söner de, O'nun hükmü durur mu hiç?

Gözyaşı, gözyaşı sevdiklerimiz,

Körpe gönüllerdeki ilk sevinç gibi sevdiklerimiz,

O'nun sesi kısılır da, sözü duyulmaz olur mu hiç?

Şimdi "El ele tutununuz...

Gönüllerinizi birbirinize açıp, Ellerinizden ellerinize,

Hayrın geçmesini..." dileyerek Aşkefza terapisinin musikisine -topluca-kendinizi bırakınız...

Unutmayınız, bizim terapimiz yalnızca bir meditasyon musikisi değil, bilakis, sırasında beyninizi en aktif

şekilde kullanarak (Bazen yaratıcı imgeleme ile) aynı özden yaratılmış ölümsüz ruhunuzu ve o güzel bedeninizi tedavi etmektir, hayır üretmektir... Yoksa uyutmak veya uyuşturmak değil...

"Günü,

Günün hayrını,

Hayrın bereketini,

Bereketin sırrını..." bilerek, güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi ve barışı birlikte beraber yaşamak ve "**ÖNCE SEN**" diyerek paylaşmak için sağlık dolu yıllar el ele olsun.

Not: Sorularınızı ve isteklerinizi www.dostluk.com adresine bekleriz.

Dip notlar:

1- Bir yazı dizisi halinde yayınlanmaktadır.

2- LUCIFER, batı lisanlarında VESVESE VEREN anlamına geliyor. Batıdaki araştırmacılar, ışık çıkarma olayını pek anlayamadıklarından, enzim'e LUCIFERAS adını vermişler. Halbuki Lucifer'in beyaz ateşten, yani Kuranda bahsi geçen nar-ı beyza'dan yaratıldığını düşünseler...

3- Quantum Fiziği ile ilgili bilgi, Gülyüzlü A. Einstein'ın ilk nazariye bilgisi gibidir. Şimdi benim üçte bir yaşında, yani 25 yaşında olan Elektronik Mühendisleri, düzeltilmiş, geliştirilmiş yeni Quantum bilgileri ile olayı bu satırların yazarından çok-çok daha mükemmel anlatabilirler. Ama sonuçta aynı yerlere varacaklar. 1953 yılında diploma almış bir Veteriner Hekimi bağışlasınlar lütfen...

Köşe Başımızdaki Renkler

Nelda Bayraktar

Onlar köşe başımızdaki renkler. Kırmızı, sarı, mavi, eflatunun tonları. Onlar köşe başımızdaki kokular. Tam köşeyi dönerken başınızı döndüren, mis gibi ciğerlerinize dolan kokular.

Onları sattıkları çiçeklerinden ayırt edemem ki. Mezattan bin bir zorlukla aldıkları rengârenk çiçeklerine, evlatlarına gösterdikleri ihtimamı gösteren çiçekçilerimizden bahis ediyorum. Çiçeklerin hepsine, tek tek her bir yaprağına önce sermaye olarak değil, önce sevdikleri bir nesne olarak bakan, itinayla kutularından çıkaran ve kovalarına belli bir renk harmonisi içinde koyan çiçekçilerimiz onlar.

Hayli de kalabalıklar. Sürekli çocukları yanlarında neşeyle cıvıldaşır. Arada bir Tahsin'in annesi gelir oraya. Hayli disiplinli bir kadındır. Ortalığa çeki düzen verir. Asmalı Konağın Dicle'si gibi oturur, sigarasını tellendirir. Çoğunlukla Tahsin ve Derya'dır köşe başının as elemanları. Tahsin altı çocuklu bir ailenin, Derya ise dört çocuklu bir ailenin en büyüğü. Kökenleri Selanik'ten

gelse de 3 kuşak İstanbul'da doğmuş, büyümüştür. Genç bir karı koca. İki tane de şirin mi şirin, akıllı mı akıllı çocukları var. Her gün mutlaka onların önünden geçer yolum. Her seferinde sıcak bir şekilde selâmlarlar beni.

Köşe başımızın yazı var, kışı var. Her ayın kendine göre zorlukları var. Mevsimler değişir ama onların gözlerinde sıcak bakış değişmez. Onlar açık havada çiçek satıp, açık havada çocuk yetiştirirler. Sınırları belli olan bir yerde, yani evde disiplin kurmaya çalışan bizler, onların açık havada çocukları üzerinde kurdukları disipline hayran kalabiliriz. Önemli olan çocukların gösterdiği tepkidir ve onları gördüğünüzde bunun nasıl olduğunu anlarsınız. Derya'nın elinde arada sırada bir hikâye kitabı, bilmece kitabı veya resimli çocuk kitapları görürüm. Okuma yazma bilmeyen Derya çocuklarının eğitimi için elinden geleni yapar. Akşam evde oynasınlar diye legolar alırlar karı koca çocuklarına. Ah keşke imkanları olsa yüzme kursuna bile göndereceklerdir iki şirin veleti. Açık havada hijyen de ayrı bir konudur onlar için. Ama yine de en üst ihtimamı gösterirler. Geçenlerde tam köşeden geçiyorken çocuklardan birinin elindeki dondurma yere düştü. Derya hemen aldı çöpe attı ve "Burada köpekler ve insanların ayakları dolaşüyor. Artık bunu yiyemezsin, çünkü mikroplandı değil mi?" dedi. Başka bir gün de en ufak yaramaz Işıl babasını kızdırmış olmalı ki acı bir şekilde feryat ediyordu. Meğerse babasından yaptığı yaramazlık için özür dilemesi gerekiyormuş.

Köşe başımız aynı zamanda mahallemizin bütün köpeklerinin barındığı bir bahçenin ucudur. Köpeklerin hepsi günlük sevgi ihtiyaçlarını Derya'dan karşılarlar. Patilerini uzatırlar ona sevmesi için.

Karşılığında da onları ve çocuklarını korurlar. Çocuklar hayvan sevgisini doya doya burada tadarlar.

Onlar bizim mahallenin elemanları, ne yerler, ne içerler, ne düşünürler, acaba? Geçen gün onlarla yaptığım röportaj ilginç şeyler öğrenmeme de vesile oldu. İşte onlarla konuştuklarım:

N.B: Önce sizleri tanıyalım isterseniz.

Tahsin: Ben Tahsin. 1978 İstanbul doğumluyum.

N.B: Hangi semtinden?

T: Kağıthane semtindeniz.

N.B: Kaç kardeşsiniz?

T: Altı kardeşiz, 4 erkek iki kız ve en büyükleri benim.

N.B: Tahsilin nedir?

T: Lise terkim.

N.B: Ya sen Derya?

D: Ben de 1981, Şişli doğumluyum. 4 kızı olan bir ailenin en büyüğüyüm.

N.B: Okuma imkânı bulabildin mi Derya?

D: Hayır bulamadım.

N.B: Peki bir şekilde okuma yazmayı öğrendin mi?

D: Hayır, okuma yazmam da yok. Ama bu sene kursa gidip okuma yazmayı öğreneceğim.

N.B: Şimdi çocuklarınızla ilgili bilgi alalım.

T: Annesi versin bu bilgiyi size.

D: İki tane, bir kız bir erkek çocuğumuz var. Büyüğü altı, küçüğü 4 yaşında. Kızın ismi Işıl, abisinininki ise Kudret.

N.B Okul çağına gelince ne yapacaksınız?

D: Onları okutmayı düşünüyoruz.

N.B: Onların da buna hevesi varmış

gibi gözüküyor. Çünkü buradan her geçtiğimde bir şeyler okuyup karaladıklarını görüyorum.

D. İnşallah okuyup büyük adam olacaklar.

N.B: Peki çiçekçilik nereden aklınıza geldi? Başka işler de düşünmüş müydünüz kendiniz için? Yoksa bu, aileden gelen bir iş olduğu için mi oldu?

D. Senelerden beri dedelerimiz bu mesleği yapıyorlar.

T: Benim esas mesleğim taksicilik. Ben okuldan ayrıldıktan sonra ilk işim taksicilik oldu.

N.B: Kaç sene taksicilik yaptın?

T: Beş veya altı sene. Askerlikten sonra tekrar yapmak istedim ama maddi imkânsızlıklar nedeniyle yapamadım. Derken hayat bizi böyle çiçekçiliğe yönlendirdi.

N.B: Hoşunuza giderek mi yapıyorsunuz bu işi. Aslında bizler size müteşekkirimiz çünkü köşe başımız rengârenk çiçekler ve mis gibi kokularla doluyor. Bunların arasından geçip evimize gidiyoruz. Çok güzel bir şey. Biz müşteri olarak güzel yanını görüyoruz ama siz satıcı olarak zorluğu ile karşılaşıyorsunuz. Bunlar nedir?

T: Bu hiç kolay bir iş değil. Kışın bir ayrı dert, yazın bir ayrı dert. Soğuktan çok muzdarip oluyoruz kışın. Yazın ise malûm burası zengin bir semt olduğundan herkes yazlıklarına gidiyor ve bizim işlerimiz azalıyor. Sonuçta zor bir iş ama çiçeğin kendisi güzel bir şey. Yine de her gün bal yeseniz ondan da bıkarsınız değil mi?

N.B: Çiçekleri mezattan alıyorsunuz galiba. Nasıl geçiyor, kaçta kalkıyorsunuz, epey bir savaş veriyor musunuz bu güzel çiçekleri almak için?

T: Evet, savaş kelimesini şöyle açıklayayım. Özellikle özel günlerde,

Bayram, Anneler günü, Sevgililer günü gibi günlerde çiçekleri bu günlere çok yakın kesiyorlar. Fiyatlarını arttırıyorlar ki pahalı satılsın diye. Böyle günlerde talep çok ve zor oluyor bizim için. Açık arttırma ile alıyoruz.

D: Bazen malın sermayesini çıkaramıyorsun, içeri giriyorsun. Borçlu kalıyorsun. Çok zorlukları var bu işin.

N.B: Peki ailenizi geçindirebiliyor musunuz? Yuvarlanıp mı gidiyorsunuz?

D: Yuvarlanıp gidiyoruz demek en doğrusu olur.

T: Allah'tan ki kirada oturmuyoruz. Evimiz kendi evimiz. Yoksa bu yapılacak bir iş değil. Para gelmiyor fazla.

N.B: Eviniz hangi semtte?

D: Gültepe'de. Çok iyi bir semt orası.

T: Annem, babam 18 senedir burada oldukları için, buraları çok iyi biliyorlar Biz de onun için bu köşe başını seçtik.

N.B: Evinizde karı koca ve iki çocuk olarak mı oturuyorsunuz? Ailenizin büyükleri yanınızda değiller mi?

D: Yememiz içmemiz aynı ama ayrı evlerde yaşıyoruz.

N.B: Kalabalık aileler içinde sürekli yaşamakla, bu şekilde yaşamak arasındaki fark sizce belirgin mi?

D: Dediğim gibi bizde yeme içme aynı. Hep birada biz 11 kişiyiz. Yani sofraya 11 kişi oturuyoruz.

T: Beraber yaşamak da güzel ama evliliklerde eğer imkân olursa ayrı yaşamak en güzeldir.

N.B: Peki bireysel yaşamakla ilgili düşünceleriniz neler? Yani insanların özgür yaşamaları, bireyselliklerine sahip çıkmaları, kalabalık yaşadıkları zaman mı, yoksa tek başlarına yaşadıkları zaman mı geliyor?

T: Bence ayrı yaşamakta daha iyi

gelişiyor. Hayata daha farklı bakıp, daha farklı öğrenebiliyorsun.

D: Hiç olmazsa çalışmaya çabalıyorsun. Sırtını dayamıyorsun. Bu da seni güçlü yapıyor.

N.B: *Para biriktirme konusunda kalabalık aileler daha şanssız oluyor. Örneğin ihtiyacı olanlar hemen birbirinden bulabiliyor. Sende varsa bana, bende varsa sana metodu kullanılıyor. Böylelikle bütçeniz planladığınızdan farklı olabiliyor. Sizde de böyle durumlar yaşanıyor mu?*

D: Zaten gelir az, gider çok oluyor. Şu parayı koyayım da şunu yapayım diye planlıyorsun ama ertesi gün o para gidiyor.

N.B: *Kalabalık yaşamınızda aranızda hak hukuk var mıdır? Yani saygı açısından, sizin onların, onların da sizin hukukunuza gösterecekleri saygı açısından demek istiyorum.*

T: Evde büyük olarak annemin ve babamın sözü geçer. Ama yeri geldiği zaman benim de sözüm geçer. Ama hanımımın da sözü geçer. Bizde illâki bir kişinin sözü geçecek diye bir kaide yoktur.

N.B: *Gerçekten böyleyse güzel tabii ki.*

D: Bu düşünceye göre değişiyor. Herkesin düşüncesi ayrı ayrı oluyor. Biz ortaya koyuyoruz. Akla yatan hangisi ise onu uyguluyoruz.

N.B: *Demek ki sizde kalabalığın içinde dahi özgürlüğe uygun bir sistem de var gibi gözüküyor.*

D: Doğru.

N.B: *Peki sosyalleşme konusunda biraz konuşalım. Ne derece sosyalleştigiinize inanıyorsunuz böyle bir yaşamının içinde.*

T: Valla biz her gün işe gelmek zorundayız. Doğru mu yanıtlıyorum

sizi?

N.B: *Evet devam et.*

T: Burasını bir gün bile kapalı tuttuğun zaman müşterilerimiz azalır. Haftada bir gün izniniz oluyor. Sosyal yaşantımız pek iyi değil diyebilirim.

N.B: *Merak ettiğiniz bir sinema filmi var mı? TV ne kadar seyrediyorsunuz?*

D: İşten eve döndüğümüz zaman seyrediyoruz.

T: Ben sinema sevmem. Hanım da sevmez. Ben bu yaşıma geldim. Doğru dürüst bir film seyrettiğimi hatırlamam.

N.B: *Gazete okur musunuz? Hangisi?*

T: Her gün gazete okurum. Gözcü okuruz biz.

N.B: *O zaman genel olarak takip ediyorsunuz dış dünyayı.*

T: Evet öyle de denilebilir.

N.B: *Peki gazeteyi okurken, "Aa şöyle de bir film varmış. Keşke şuna gitsek" dediğiniz oluyor mu hiç?*

D: Eğer çok merak edersem VCD'sini alıp evde seyrediyorum. Ama korsan VCD ama değil, eğer merak ediyorsam mutlaka alırım.

N.B: *En beğendiğin film hangisi oldu?*

T: Neydi o geçen gün seyrettiğimiz Derya?

D: Yabancı bir film di galiba. Komik bir şeydi.

T: Adı aklıma gelmiyor valla.

N.B: *Genelde komedi filmi seviyorsunuz o halde?*

D: Evet.

N.B: *Müzik dinleme alışkanlıklarınız var mı? Ne tarz seviyorsunuz?*

D: Eşim yabancı müzik sever.

T: Genelde slow müzik severim.

Beni dinlendiriyor ve rahatlatıyor.

D: Aynısı diyebilirim.

N.B: Peki, "Hadi şöyle bir dans edelim" deyip ediyor musunuz, karı koca?

D: Yapmadığımız şey mi ablacığım? Tabii eşimle birlikte yapıyoruz.

T: Ev bizim olduğu için, o fırsatları yaşıyoruz tabii ki. Gel hanım diyorum. Dans ettiğimiz oluyor.

N.B: Türkiye'deki politika ile genel olarak ilginiz nasıl acaba?

T: Hiç ilgilenmiyorum. Samimi söylüyorum öyle. İnsanlar artık bir lokma ekmeğin peşinde.

D: Ben de öyleyim.

T: Seçimlere yakın izliyorum tabii ki. Hangisinin neler vaat ettikleriyle elbet ki ilgileniyorum.

N.B: Dış dünya ile ilgili ne düşünüyorsunuz? Amerika Irak'a müdahale etti. İzlediniz mi? Neler düşündünüz? Dünyanın geleceği ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

T: Valla o savaşta en çok ölen sivil halka çocuklar ve kadınlara üzüldük.

D: Amerikanın maksadı orayı almaktı ve sonunda da yaptı bunu. Günah değil mi onlara?

N.B: Peki Derya bir kadın olarak geleceğe bakışın nedir? Ümitli misin? Duyguların neler?

D: Çok değişik şeyler istiyorum. Mesela bu çiçekçiliği yapmak istemiyorum. Fazla para kalmıyor bu işten. İleride piyango çıkarsa, güzel bir yazlık ev, güzel bir araba almak istiyorum. O zaman eşim de bir iş kurar kendine. Çok değişik şeyler bekliyorum gelecekten. İnşallah olur.

T: Bu çiçekçiliğin bir sonu yok. Benim de taksicilikten başka bir mesleğim yok. İleride param olursa

yeniden taksi kiralırım. O işi çok seviyorum. Allah'a şükür evimiz var. Ama herkesin olduğu gibi bizim de bir yazlığımızın olmasını çok istiyorum. Bir de arabamız olursa iyi olur. Gördüğünüz gibi hayattan çok fazla bir şey istemiyoruz. Zenginlerin başı deritte. Ben onlar gibi olmak istemiyorum.

N.B: Yazlık evin nerede olsun?

T: Amcamın yazlığı var Bodrumda. Benim de orada olsun isterim. Ben oraya hayran kaldım.

N.B: Peki yaşamınızda bir felsefeniz var mı? Yani her insanın bir felsefesi, inandığı şeyler vardır, onlardan vazgeçmez, ilkeleri vardır, hayatınızın dalgalarında her zaman sizi götürebilecek inançlarınız var mıdır?

T: Kusura bakmayın bu soruyu anımsayamadım.

N.B: Mesela insan der ki "insanın dürüst, iyi olması gerekir" ve hep buna göre davranır. Ya da tersini söyler ve buna göre davranır. Her insanın inandığı ilkeler vardır. Bunlar onun hayat felsefesidir.

D: Daima dürüstlükten yana olmak gerekir. Biz de daima dürüstüz.

N.B: Bazen böyle olmaya çalışırken bir sürü darbe de yiyebilir.

T: Bu insanın karakterine göre değişir. Bize aile büyüklerimiz yalan söylememeyi, haram yememeyi öğrettiler. 100 lira dahi olsa haram yememeyi öğrettiler bize. Özellikle annem. Bizim bakış açımız budur. Sevgi dolu yaşamayı, kötülükten uzak yaşamayı seviyoruz biz.

N.B: inançlarınız nasıl? Batıl inanç veya Allah'a inanç konusunda.

D: Allaha inancımız zaten sonsuzdur.

T: Allah'tan başka ilâh yoktur. Ezan da buna şahittir. Batıl inancım falan yoktur benim. Beş vakit namaz

kılmasam da Cuma namazlarını kaçırmıyorum. Allah izin verirse onlar da olur.

N. B Sizce insanların gelişmesi, tekâmül etmesi için neler yapması lâzım?

T: Algılayamadım.

N.B: Manevi olarak gelişmeleri ve yükselmeleri için insanların neler yapması gerekir?

T: Ülkemizde kimse doğru düzgün bir şey yapmıyor. Çok maddiyatçılar. Kolay para kazanmak için dolap çeviriyorlar. Fakirlerin paralarını yiyorlar. Allah hepimizi aynı ama düşüncelerimizi farklı yaratmış.

N.B: Derya'cığım sence iyilik nedir?

D: İyilik güzelliştir, eşimin dediği gibi.

T: İyi şeyler yaşamak, güzel şeyler yapmaktır.

N.B: Peki sevgi nedir?

D: Birisini çok sevmek ve ona göstermektir. Ben eşimi çok sevdiğim zaman içimden geliyor, sarılıyorum ona.

T: Ben sevgimi belli etmem.

N.B: Belli etmemen gerektiğine inandığın için mi?

T: Hayır, karakterim öyle zannediyorum. Sevdiğim insana iyi şeyler yapmak isterim. Ama kalbimden severim. Gerekeni de hissettirim. Cicim bicim yapmam ama karşımdaki anlar.

N.B: Kavgalarınız olunca nasıl çözümlüyorsunuz? Hiç küs kalmayı seviyor musunuz? Bazı karı kocalar uzun süre konuşmazlar. Sonunda bir tanesi mecbur olur konuşmaya.

D: Biz pek kavga etmiyoruz.

T: Ettiğimiz zamanlar da oluyor tabii.

D: Yine de kısa sürer. Konuşur ve uzatmayız.

T: Genelde ben bir olay yapsam, Derya'nın kalbini nasıl kazanırım diye plan kurarım. Kinci bir insan değilimdir. O bana gülümser, ben ona, birbirimize tebessüm eder, sinirlerimizi yatıştırırız.

N.B Çocuklarınızı yetiştirirken aileden gelen kuralları mı yoksa okuduğunuz kuralları mı uyguluyorsunuz?

T: Ben Lise 2 ye kadar okudum. Ben de onlara elimden gelen desteği yapacağım. Özellikle oğlumun üniversiteyi bitirmesini istiyorum. Kızım için de aynı şey. Benim kız kardeşim orta son da ve devam ediyor. Biz eski kafa değiliz. Çocuklarımı yetiştirme tarzına gelince genelde büyüklerimden her gördüğüm şeyi yapmıyorum. Önce kendi kafamda ölçüyorum.

N.B: Peki büyüklerinden gördüklerin neler ki onları yapmıyorum diyorsun?

T: Aile büyükleri "Kızlar okumaz" derlerdi. "Çocuğu ağlatmayın". Biz saygıyı öğretmeye çalışıyoruz öncelikle. Yılışık, güçsüz çocuklar olmalarını istemiyorum onların. Şımarık olmalarını hiç istemiyorum.

D: Ben biraz şımartıyorum galiba. Her dediklerini yapmaya çalışıyorum.

T: Ben biraz gaddarım. Disiplin gerekir. Eğer olmazsa büyüünce onların her şeylerine yansır.

Kızın kız gibi, erkeğin de erkek gibi yetişmesi lazım.

N.B: Sizlere bu güzel röportaj için çok teşekkür ediyorum.

Derya ve Tahsin: Biz de size. Dergi çıkınca bize verirsiniz değil mi?

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

ÂLİM ile DEVE SÜRÜCÜSÜ

Çölü geçen bir kervanda çok iyi eğitim almış bir âlim varmış. Bu kişi öyle bilgeymiş ki, yanında her biri ağır sandıklarla yüklü yetmiş deve götürüyormuş. Sandıklarda sadece geçmişin ve bugünün bilgilerini içeren kitaplar varmış. Bu kitap yükü ise vaizin kafasında taşıdığı bilgiye oranla havadaki bir damlaya benzemekteymiş.

Bir de kervana eşlik eden ve son peygamberin geldiğine inandığı bilinen zavallı bir deve sürücüsü varmış. Beklendiği gibi âlim bir gün deve sürücüsünü çağırmış ve “benim ülkedeki ve tüm dünyadaki âlimler arasında ne kadar ünlü olduğumu biliyorsun. Gördüğün gibi, yetmiş deve bilgilerimin sadece bir kısmını taşıyor. Nasıl olur da sen yırtık pırtık elbiseler

içindeki basit deve sürücüsü, akademi bitirmek bir tarafa, okuma yazmayı bile öğrenmemiş, okula bile gitmemiş birisi, hangi cesaretle son peygamberin geldiğine inanabiliyorsun?” demiş.

Deve sürücüsü âlimin önünde tevazuyla durmuş, hürmetle eğilmiş ve şöyle söylemiş. “Efendim, huzurunuzda gelip yetersiz sözcüklerimi size söylemeye hiçbir zaman cesaret edemezdim. Fakat siz istediniz. Ne düşündüğümü size küçük bir örnek vererek göstermeye çalışacağım. Efendim, ancak denizdeki en şahane inciyle kıyaslayabileceğim eşsiz bir bilgi hazinesinin sahibisiniz. Bu inciler o kadar değerli ki, çok güzel düzenlenmiş kutu içinde, yumuşak kadife kumaşlara sarılı olarak saklanmalı. Bunun yanında, benim

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

bilgim sıradan, çölde üzerine bastığınız taşlar gibi. Ama bir de güneşin yükseldiğini hayal edin. Güneş bize ışınlarını yollar. Efendim, size sorum şu: Güneşin ışınlarını, parlaklığını ne yakalar ve yansıtır? Sizin kadifelere hapsolmuş değerli incileriniz mi, yoksa benim yolun kenarında duran acınacak taşlarım mı?”

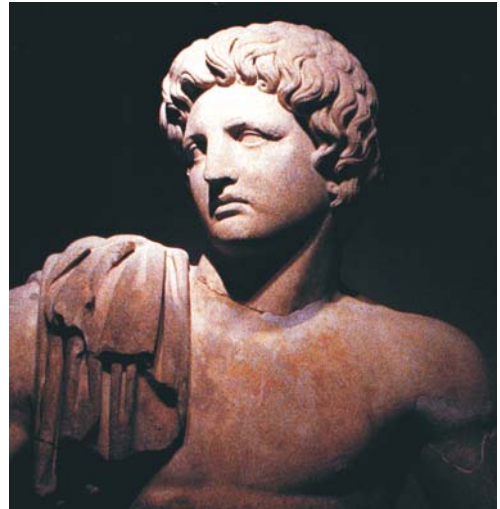
ÜÇ KÜÇÜK ALTIN HEYKEL

Kralın biri, bir gün komşu kralın ve halkının zekâsını, muhakeme gücünü denemek istemiş. Bu amaçla ona aynı görünüş ve ağırlıkta üç küçük altın heykel göndermiş. Kralın yapacağı, hangi heykelin daha değerli olduğunu bulmakmış.

Kral meclisini toplayarak heykellere bakmış, fakat aralarında en ufak bir fark bulamamış. Ülkenin en akıllı insanları bile üç küçük heykel arasında bir fark olmadığı konusunda garanti vermeye hazırmış. Krallığında heykellerin farklılığını değerlendirecek yetenekte kimsenin olmamasının utancı kral için büyük üzüntü kaynağı olmuş. Tüm ülke bu olaya katılmış, ellerinden geleni yapmışlar. Tam bütün umutlarını kaybedip pes edecekken, genç bir adam hapishaneden haber göndermiş. Heykeller arasındaki farkı belirleyebileceğini, yeter ki incelemesine izin verilmesini iletmış. Bunun üzerine kral genç adamı sarayına getirtmiş ve heykelleri ona vermiş. Genç adam heykelleri dikkatle incelemiş ve üç heykelin de kulaklarında küçük bir delik olduğunu görmüş. İncelemesine devam ederek bu küçük deliklere ince gümüş tel sokmuş. Birinci heykelde gümüş tel heykelin ağzından, ikincide

kulağından, üçüncüde de göbeğinden çıkmış. Bu durum karşısında biraz düşündükten sonra, krala dönüp şunları söylemiş:

“Yüce kralım, bu bilmecenin cevabının açık bir kitap gibi karşınızda durduğunu düşünüyorum. Bizim sadece bu kitabı okumaya çalışmamız gerekiyor. Gördüğünüz gibi, her insanın birbirinden farklı olması gibi, bu üç heykel de farklı. Birinci heykel, bize hemen dışarı fırlayıp duyduklarını söyleyen insanları hatırlatıyor. İkinci heykel, söylenenler bir kulağından girip, diğerinden çıkanlara benziyor. Üçüncü heykel ise duyduklarını kendine saklayan ve ona göre davranan kimseler gibi. Hükümdarım, bu özellikleri göz önünde bulundurarak heykellerin değerine karar verebilirsiniz. Hangisini sırdaş olarak istersiniz? Hiçbir şeyi kendine saklamayan mı? Sözlerinize sabun köpüğü kadar değer vermeyeni mi? Yoksa sözleriniz güvenilir biçimde saklayan mı?” demiş.

İki Yaşam Arasında

Dr. Michael Newton
Derleme: Acar Doğangün anısına
Arın İnan

Bundan dört yıl önce yayınlamış olduğumuz "İki Yaşam Arasında Ruhun Yolculuğu" adlı dizide Dr. Newton'un, geriye götürücü hipnoz yoluyla yüzlerce insan üzerinde yaptığı araştırmaları ve elde ettiği değerli bilgileri okumuştuk. Bu dizide de, yine Dr. Newton'un en son araştırmalarına dayanarak, ölüm anından tekrar doğuma kadar, dünya ötesindeki yolculuğumuzun daha önce görmediğimiz ilginç ayrıntılarını izleyeceğiz.

Grup Dinamikleri

Ruh eşleri

Birinci ve ikinci konsül toplantıları arasında ruh için yenilenme süresi vardır. Eterik varlıklar olarak gelişmemiz, henüz dünyaya enkarne olmadan önce ruh dünyasının zihinsel gerçekliğinde başlamıştır. İçsel varlığımız kendine özelken, enkarnasyonlar arası ruhsal hayatımızın hayatı bir bölümü diğer ruhlarla aramızda kurduğumuz empatik ilişkiye adanır. Böylece ruh olarak gelişmemiz de kolektif bir ürünün parçası olur. Bu kolektif ilişkinin bir kısmını da dünyada yaşarız. Tekrar enkarne olduğumuz sırada ruhların birbirleri için hissettikleri yakınlık, seçtiğimiz bedenlerdeki karmik mücadelelerle sınanır. Bu mutluluk dolu ilişkinin kesintiye uğraması spiritüel üstadların bilincimizi açma yöntemlerinden birisidir.

Zaman ve uzay içinde yeniden buluşan ruh eşlerinin geçmiş yaşamlarına ait pek çok ilginç aşk hikâyelerini dinlemişimdir. İşte bunlardan birkaç örnek:

Aşk eziyet çekmektir: Taş Devrinde şehvet düşkünü bir klân şefi şu anda hastam olan kişinin ruh eşini kendine seçmiş sonra da geri vermişti.

Aşk sevdiğinin yoksunluğuna katlanmaktır: Eski Roma'da esir olan ve gladyatörlere yemek hizmeti yapan bir kadın gladyatörlerden birine aşık oldu. Gladyatör arenada öldürülmeden önce sevdiği kadına onu sonsuza kadar bekleyeceğini söylemişti.

Aşk vahşidir: Orta Çağda yaşamış olan bir asil, kızını gizli buluşma yerlerinde yakalayınca sevgilisini şatonun zindanına hapsedmişti. (Kızın sevgilisi olan kişi benim hastamdı)

Aşk kahramanlık yapabilmektir:

Polinezyalı bir damat eşini azgın dalgalardan korumuş ancak kendisi boğulmuştu. (Kurtarılan gelin benim hastamdı)

Aşk ölümüne sevmektir: Hastam 18 yüz yıl Avrupa'sında Alman bir koca olarak yaşamış. Büyük bir kıskançlık krizi sonrası karısını bıçaklamış. Sözde karısı kendisini bir başkası ile aldattıyormuş. Karısı ölmeden önce sadece onu sevdiğini ve masumiyetini kanıtlamış.

Aşk bazen affetmez: Savaşta öldüğü resmi olarak ilân edilen kıdemli bir asker geri döndüğünde karısını (hastam) kardeşiyle evli bulmuştu.

Yukarıda kısa hikâyeleri verilen çiftlerin hepsi bugün mutlu bir şekilde birbirleriyle evliler. Geçmiş yaşam deneyimleri onları, bir sonraki enkarnasyonlarına hazırlamış ve aralarındaki bağları güçlendirmiş.

Aşk ambalajına sarılmış pek çok sınanma vardır. Bunların arasında uzun ve mutlu yaşamlar olduğu gibi ilişkilerin zedelendiği veya mahvedildiği yaşamlar da vardır. Ruh eşleri, her ne pahasına olursa olsun aşkı kabullenirler. Ruh eşi olmak aşkı ve ıstırapı aynı anda tattırır. Fakat bunlardan da pek çok şey öğrenirler. Yaşamlarımızdaki ilişkilerimizi ilgilendiren ciddi olayların geri planında mutlak karmik nedenler mevcuttur.

Valerie adında bir hastam vardı. İki yüz yıl önce Çin'de çok güzel bir kadın olarak yaşamıştı. O hayatında en fazla ilgi duyduğu ruh eşini reddetmişti çünkü ruh eşi onu övgüsünden mahrum etmişti. Bunun yanı sıra trans halinde söylediklerinden ruh eşinin kaba ve hantal görünüşlü olduğu, onunla birlikte olmaktan utandığı da anlaşılıyordu. Valerie geçmiş hayatında başkalarının bakışlarından utandığından başka

birisiyle evlendi ama kendisinin olabilecek mutluluğu da tepmiş oldu.

Bir sonraki hayatını 19. Yüz yılda Amerika’da yaşadı Valerie. Bir Kızılderili reisinin kızıydı. Kabileler arası yapılan bir anlaşma gereği komşu kabilenin oğluyla evlenmesi gerekmişti.. Ancak eşi ona karşı kötü davranıyor ve hayatını mahvediyordu. Halbuki o kendi kabilesinden bir savaşçıya aşıktı. Bu savaşçı ise onun bir önceki hayatında reddettiği ruh eşiydi. Kızılderili reisinin kızı olarak öldüğü hayatından sonra geldiği ruh dünyasından Valerie şunları aktardı:

“Sevdiğim adamla kaçabilirdim. Bunun tehlikesi bir yana içimden bir ses bana bunun kaderim olduğunu ve çekmem gerektiğini söylüyordu. Bunun bir sınav olduğunu şimdi anlıyorum. Bizi seven bir insanı gerçekten incitebiliyoruz. Sonunda kendimiz de inciniyoruz. Kızılderili reisinin kızı olarak geldiğim yaşamım, güzel ve ünlü bir Çinli kadın olarak yaşadığım hayatımın bana hatırlatılmasıydı.”

Şimdiki yaşamınızda “yanlış” insan olmanız size bahşedilen zamanı israf ettiğinizi göstermez. Aslında ruh eşinizi başka bir ışık altında yeniden görebilirsiniz ruh dünyasında. Valerie’nin geçmiş yaşamlarında aşık olduğu ruh eşi 20.yüz yılda yeniden onun eşi olmuştu. Valerie’nin en yakın arkadaşı olan Linda, ki o da onunla aynı ruh grubundandı, Valerie’nin aşkı olan Kızılderili savaşçısının eşi rolünü oynamıştı. Birlikte yaptığımız seans sonrası Valeri gülerek şu itirafta bulundu: “Linda’yı kocamın yanında gördüğümde neden rahatsız olduğumu anladım.”

Derin trans hallerine ruhlar arasındaki ilişkiler daha belirginleşir. Ruh eşleri bazen sevgili, bazen birbirine

hayatını adanmış arkadaşlar, akrabalar, öğretmenler veya görev arkadaşları olabilir. İnsanlarla olan ilişkilerimiz yaşamlarımızda pek çok forma dönüşür ve kendi ruh grubumuzdan olduğu kadar başka ruh gruplarından olan ruhlarla da ilişkiye gireriz.

Geniş bir anlamda aşk sevgidir ve yaşamda pek çok şekle dönüşür. Oynadıkları rol ne olursa olsun ruh eşleri bir şekilde birbirlerini bulur ve etkileşime geçerler. Karmik derslerimiz neyi gerektiriyorsa ruh eşlerimizle onu yaşarız. Arkadaş olarak başlarsınız ama bu aşka dönüşür. Ancak arkadaşlığı yaşamadan aşk serpilemez. Güven olmazsa aradaki yakınlık yara alır ve aşk yine gelişemez. Aşk partnerlerimizin kusurlarını kabul etmektir.

İnsanlar sık sık aşkı mutlulukla karıştırırlar. Aslında mutluluk sizin içinizde gelişmesi gereken bir haldir ve bir başkasına bağımlı olmaması gerekir. En sağlıklı aşk kendinizi çok iyi hissettiğinizdir. Aşk sıkı bir çalışma ve sürekli ilgi gerektirir. Pek çok boşanmış hastayla çalıştım. Hepsi de yaşamlarındaki ilk aşklarının ruh eşleri olduğunu ve daha fazla çaba sarf etmemiş olduklarına üzüldüklerini söylediler.

Diğer yanda ruh eşimizle bir sonraki hayatımıza kadar karşılaşmamızın da nedenleri olabilir. Bazen ruh eşleri birkaç hayat gözükmebilir. Belki de birbirlerine fazlaca bağımlı hale gelen ruh eşlerinin bir süre gelişmeleri için bu gereklidir.

Bozulan ilişkilerden de değerli bilgiler elde edilir. Öğrenilecek en önemli şey, hayatta hep ilerlemek gerektiğidir. Bazı hastalarım gerçek aşkın onlardan kaçtığını söylerler. Ancak yaptığımız seans sonrası bunun ardındaki nedenleri anladıklarını itiraf

ederler. Doğru aşk karşınıza çıkmıyorsa, başka dersleri öğrenmek için burada olduğunuzu söyleyin ve kendinizi hür bırakın. Bazen çok zengin, üretken ve parlak bir yaşantısı olduğu halde yalnız kalan insanların neden yalnızlığı seçtiklerine dair kafa yorarız. Sadece yalnız kalmamak uğruna hiçbir duygu beslemediğiniz biriyle olmak kendinizle baş başa olmaktan daha da yalnızlık vericidir.

Esas Ruh Eşleri

Esas ruh eşimiz, çok yakın bağ kurduğumuz varlıktır. Bu bir eş, kardeş, yakın bir arkadaş veya bir anata da olabilir. Bu kişiler bir arada olduklarında hiçbir varlığın önemi kalmaz onlar için. Ruh eşleri değişik enkarnasyonlarında farklı cinsiyetlerde gelebilirler. Ancak bu ruhun gelişmişliğiyle de oranlıdır. Orta derecede gelişmiş bir ruh enkarnasyonunun %75'inde aynı cinsiyette gelir.

Esas ruh eşleri pek çok ruhun bir arada etkileşim halinde olduğu ana ruh gruplarıyla karıştırılmamalıdır. Gerçek ruh eşi esas olan ruh eşidir. Bu, diğer ruh kardeşliğinin gerçek olmadığını göstermez.

Esas ruh eşlerimiz bizim ebedi partnerimizdir. Ancak kendi ruh grubumuzda da ruh eşleri diye tabir ettiğimiz varlıklar da bulunabilir. Aslında bunlar bizim ruh dostlarımızdır. Bu ruhların karakterleri birbirlerinden farklıdır ve çoğunlukla birbirlerini tamamlarlar. Bunlar yaşamlarımızda önemli destek rollerini oynarlar. Biz de onların yaşamlarında aynı rolü oynarız. Bunların sayısı 3 ila 5 olabilir.

Birbirlerine Bağlı Ruhlar

Bu sınıflandırmaya giren ruhlar kendi ana ruh grubumuzun hemen

yanındaki ikinci gruptan olanlardır. Bunlarda yaklaşık olarak 1000 adet ruh bulunabilir. Bu ruhlar bize yakın olan sınıflarda çalışırlar. Şimdiki dünya hayatımızda bizimle çalışması için seçilen başka gruplardan bağlı ruhlar da olabilir. Bazıları da yaşamlarımızın teğetinden geçerler. Anne ve babalarımız çoğunlukla bu gruplardan gelirler.

İkinci gruptaki bütün ruhlar bir veya diğer şekilde birbirlerine bağlıdırlar ancak bunlar birbirlerinin ruh eşleri değildirler. Bunlar ruh dostları da değildirler. Bağlı ruh diye tabir ettiğimiz varlık sizin yaşamınıza karmik bir ders vermek üzere planlanmış ruhtur. Bunlar yaşamınızda sizinle olan ilişkilerinde güçlü pozitif veya negatif enerjiler taşırlar. Aşağıdaki pasaj sujelerimden biri tarafından aktarılmıştır: “Sahilde yalnız başıma yürüyordum. İşimden atılmıştım ve tamamiyle mahvolmuş vaziyetteydim. Bir adam belirdi önümde ve konuşmaya başladık. Onu daha önceden tanımıyordum ve daha sonra da görmeyecektim. Fakat o gün öğleden sonra onunla konuşmam beni rahatlatı ve yükümü hafifletti. Beni yatıştırdı ve iş durumumla ilgili bambaşka bir bakış açısı kazandırdı bana. Bir saat sonra gitmişti. Şimdi onun ruh dünyasından benim yardımına gönderilmiş biri olduğunu anlıyorum. Onunla karşılaşmam bir tesadüf değildi.”

Bu kitabı hazırlarken pek çok kişi benden gerçek bir aşk hikayesi yaşamış olan ruh eşlerinin olup olmadığını sordu. Kendim de romantik bir insan olduğumdan onların bu isteklerini kıramadım.

(Gelecek ay: Olay 46 ile Gerçek Bir Aşk Hikayesini ele alacağız)

Çocuklukta Kalmak

Nadide Kılıç

Nasıl böyle bir arapsaçının içine düşüp avlandık?! Kim bizi zorladı, bu yarışa?! Hangi elzem şartların ereğine kurban olduk?! Kim kandırdı bizi?! Hangi sivri aklının ütopyası gözümüzü kamaştırdı da... ipten kurtulmuş idam mahkumlarının sancılı sevinci içimizi titretti. Ölümüne koşan gürüha döndük!..

Sanki Ortaçağ'da insanlara vurulan prangaya yedi düvelden akraba, modern bir kısılcacın baskısına boyun eydik. Hattâ zevkle boyunduruğunu yükledik. Hantallaşmanın tersine olanca gücümüzü harcayıp, dörtlüye koşar olduk!.. Koşumluk atların bile seyislerle

ödüllendirildikleri, ihtimamla gözetildikleri bir zamanda, mütemadiyen kıymetsizlik ruhuyla burun buruna yaşadık. Kıymetsizliğin yaşamımıza bir gulyabani gibi çöken ağırlığından kurtulmanın tek yolu kaçmak gibi geldi... Kaçmak için koşmak nereye? Nasıl koşmak?

Koşarak kaçmayı başarabilmenin mucizevi(!) çözümünü ise yine bizi boyunduruğu altına alan Çağ'ın becerikli sistemi verdi... Bu mucizeye dört elle sarıldık;

Yatırım ve yatırım yapmak sözcüğüyle kıymetleneceğimizi, yatırım yaptıkça korkudan kurtulabileceğimizi

kim söyledi?! Kandık. Çünkü yatırım yapmak eyleminin belkemiğinde korku olduğunu bilemedik.

Yatırım biriktire biriktire çoğaltmak ve biriktirdiklerimizin çokluğu oranında güç kazanmak ilkesine dayandırılan bir eylem değil mi? Bir insan yaşam felsefesini elde etmek ve almak üstüne kurmuşsa Tüketime baskısı altından kendisini kurtaramaz. Çünkü biriktirmek için edinmek gerekir.. kasamıza, cebimize ya da sandığımızı yerleştirmek için satın almak gerekir. İstiflemek, çarşı, pazar, büyük dükkânlarda hattâ banka kuyruklarında beklemenin dayanılmaz zevkinde (!) kendimizi kaybedip, mutlu olduğumuzu düşleriz. Çünkü biriktirdikçe, istifledikçe (bu banka hesaplarında yüksek miktarda para bile olsa) içimizi oyup, boşaltan korkudan kurtulamayız...ama bir müddet oyalanırız, kanarız.

Korku niçin içimizde köklenir?! Biz neden korkarız da böyle yatırım hesaplarının içine düşeriz? Bu sakın büyümeyi becerememek, çocukluğun içine sıkışıp kalmak olmasın?.. ya da yaşamın bizden beklediğinden korkmak!?

Kişi, çocukluğundan beri korku ile beslenirse büyüme durgunluğu içine girecektir.

Tabii ki, ilk anlamda büyüme durgunluğunu ruhsal gelişimimizin tam sağlanamaması olarak düşünebiliriz. Bedensel görünüşümüzle yetişkin bir insanın vücuduna sahip olsak bile, ruhsal olarak çocukluk devresini yaşarız. Erişkin insanlardan beklenen olgun kararları alamaz, çevremize karşı tutarsız davranışlar sergileriz. Çocukluktan beri bir türlü

karşılayamadığımız tatminsizliklerimiz ve ruhsal açlıklarımız bizi daima biyolojik yaşımıza uymayan düşünce ve duygu içinde bırakır... Hal ve tavırlarımızla çevremizde anlaşılmayan tutarsızlıklarla itham ediliriz. Oysa ki, kendi iç dünyamızda haklılığımızı onaylayan, tavırlarımızı yöneten, henüz büyümemiş bir çocuk vardır. İçsel olarak gelişmemiş insanların önünde psikososyal gelişim geriliği diye de tanımlanan sosyal yaşama uyum bozukluğu vardır. Daha doğrusu, kişi büyüme durgunluğundan muzdarip ise sosyal yaşama uyum bozukluğu da yaşayacaktır. Çünkü psikososyal gelişim geriliği bizi bazı nevrotik baskılar altında bırakacaktır. Bu baskılar:

- Olaylara karşı aşırı tepki gösterme
- Haksızlıkla karşılaştığında tepki gösterememek, tepki yeteneğini kullanamamak
- Karakterimizde çarpıklıkların oluşması, yalancı, şiddet yanlısı, sahtekâr vb...)
- Üretme ve çalışma potansiyelimizin kısıtlanması(Tembellik)
- Her şeyi kendi denetimimiz altında tutmak çılgınlığına kalkışmak
- Dünyayı kendi çıkarlarımıza göre yönetme hırsı

Bu gibi olumsuz kavramların inanç halinde içimize çökmesi içsel güzelliklerimizin kendimizde, yaşamımızda tezahürünü engelleyecektir. Kişi psikososyal gelişimini tamamlayamamış koca bir bebek ise toplumdaki yerini doldurabilmek için salt kendisini mutlu

eden yöntemlere baş vuracaktır... tabii ki bu yöntemler, aklın ve sağduyunun onaylamayacağı ham düşüncelerden çıktığı için toplumca kabul edilmeyecektir. Çünkü hangi kültürün etkisi altında olursa olsun, her toplumun insan örgüsünü sağlamlaştıran, kanunlarla da örtüşen evrensel kuralları vardır. toplumsal yaşam, bu kuralların çatısı altında güvendedir. (Yalanın, sahtekârlığın, bencilliğin her toplumda hoş karşılanmaması gibi) Ayrıca bu yasalar, toplumsal ihtiyaçlardan ya da yaşanan hüsranlardan, savaş, soykırım, kölelik gibi acı tecrübeler sonucu ortaya çıkmış, insanlar tarafından benimsenmiştir.

İnsan hiçbir zaman sosyal çevresinden ayrı ve bağımsız değildir. Bu dünyanın ve insanın psikososyal ihtiyaçlarına uymaz. Çünkü her insan, kendini çevreleyen sosyal yapının etkisi ve katkısı ile dünyadaki zorlukların üstesinden gelebilir. Maddi ve manevi ihtiyaçlarını giderebilmesi için diğer insanların bilgi ve becerisine ihtiyacı vardır... sosyal çevrenin de her bireyin katkısını beklediğini unutmamak gerekir. Ancak şu veya bu nedenlerle ruhsal gelişmesi durmuş, büyüme durgunluğu içinde deviniyorsa, çevresine hizmet etmesinin aksine toplumsal sorun üreticisi olur. Psikososyal gelişimindeki gerilik kişiyi daha iyi ve olgun düşünmekten ve davranmaktan alıkoymaz.

Büyüme durgunluğunu ortaya çıkaran nedenler ise ne yazık ki bebeğin ilk çekirdek çevresi olan ailesinden gelir. Çocuğun doğal ihtiyaçlarını sadece fiziksel büyümesi, beslenmesi ve bedensel temizliğini yapmak zannederek anata olmanın sorumluluğunu sınırlamak gözden

kaçırdığımız en büyük nedeni oluşturur. Anne baba olmanın ruhsal doyumunu yaşarken, çocuğumuzun içsel ihtiyaçlarının da olabileceğini çoğunlukla unuturuz. Çocuğumuz henüz bebeklikle çocukluk döneminde iken fiziksel büyümesi telâşımıza onun eğitilmesi çabalarımızı ekleriz. Bu ise ne yazık ki bilimsel metotlardan yoksun onun küçük gönlüne korku salan, hareketlerine tedbir ve ceza getirerek onun gelecek kararlarını ve yaşamını sınırlayan kısır uğraşlardır. Bunlar çocuğun içsel değerlerini köreltir, onun üretkenliğini sınırsız hayal gücünü heyecanını ve coşkusunu yok eder. Çocuk yetişkin olduğunda elde kalan korku dolu ürkek bir yürektir.

Oysa sağlıklı bir büyüme evresi geçiren bir çocuk ailesinden aldığı sınırsız sevgi, içten ilgi ile güven duymayı öğrenir. Sevildiğini bilmek, özgüveninin geliştirir. Sağlıklı büyüyen çocuğa en büyük destek ise çocuğu anlamaktır. Onun, erişkin oluncaya kadar birçok psikolojik gelişim evresi geçirebileceğini unutmadan, yetişkinlere gösterdiğimiz saygıya eş değerde bir tavır ve onaylama göstermeliyiz. Bu onun yaşamına saygı duymak ve onun kıymetli olduğunu hissetmesini sağlamaktır. Sayıldığını bilen çocuk çevresindeki kişileri ve olup biten olayları anlamaya çalışacak, zorlanmadan saygıyı alışkanlık edinecektir. Böylece erişkin oluncaya kadar geçireceği birçok psikolojik evreyi daha kolay geçirebilecektir.

Çocukluğunu ruhsal travmalar almadan geçiren insanların daha becerikli, girişken girişimci, problem çözücü olduklarını, diğer bireylere daha içten davranan saygılı uyumlu ilişkiler kurabildiklerini görürüz.

Psikologlar, sosyologlar ve konu ile ilgili diğer bilim adamları tarafından yapılan araştırmaların sonuçları hiç de iç açıcı veriler sunmamaktadırlar. Dünya nüfusunun büyük çoğunluğu Büyüme Durgunluğu ile Psikososyal Gelişim Geriliği arasında sıkışmış durumdadır. Bu insanlar arasında pek azı çocuksuz olup, diğerleri anne-baba sorumluluğu altında ezilmektedir. Çünkü çocukluk evresini tamamlayamamış insanların kendi çocuklarına analık yapabilmesi ne denli tehlikelidir değil mi? Bu, gelecek kuşakların kaderlerini de tehdit etmektedir.

Bu anatalar çocuklarının geleceğini hazırlamak için olağandışı bir titizlik göstermekte, gayretlerinden Da Vinci'nini Mona Lisa'sı gibi muhteşem sonuçlar beklemektedirler. Oysa çocuk bile olsa insan söz konusu olduğunda duyguları, düşünceleri, hisleri ve tecrübeleri ile iç dünyasının gizeminden gelen yansımaları, yaşamına özgünlük ailesi içinde de özerklik sağlamaktadır. Çocuk ta her insan gibi başlı başına bir dünya değil midir? Bu gerçeği kavrayamayan (benim kızım, benim oğlum vb.. düşüncelerle) ya da onun daha iyi, daha başarılı bir konuma ulaşması için çocuğun özgünlüğünü gözardı edip yıpratılması pahasına Anata Kılavuzluğunu sürdürecektir. Ne acıdır ki, bu kılavuzluk ilkeleri arasında anata kendisini nevrotik baskı altında tutan psikososyal takıntılarının da söz sahibi olduğunu fark etmeyecektir. Çocuklarıyla kendilerini özdeşleştirerek, onların yaşamını kendi sıkışmış geçmişlerinin çözülmesi gibi görürler. Onun özgür iradesini, bireysel mutluluğunu ve kabiliyetlerini hiçe sayarlar. Onlar için seçtikleri her şeyin kusursuz sonuca ulaştıracak planlarına

ve aldıkları kararlara itaat etmelerini beklerler. Böyle düşünen ya da bu tarz bir yönelme ve ilgi ile çocuklarına yaklaşan insanlar için evlat en büyük yatırım araçlarıdır...bir borsacının parasını en iyi hisse senedine yatırmak için yaptığı titizlikle onların gelecek rotalarını çizerler. Karşılarındaki insanın düşünceleriyle desteklediği duygu ve sevgiyle şekillendirdikleri, coşkuyla bağlandıkları gelecek planlarını tarumar edip, iç zenginliklerini erittiklerini bilemezler.

İşte kıymetsizlik ruhunun harap ettiği, korkunun esir aldığı yeni taze bir soluk, henüz sosyal çevresine oksijenini salamadan kendi ciğerlerini patlatmak üzere atağa kalkıyor. Hayatı boyunca sürecektir, içine mayalanmış yetersizlik duygusundan kaçmak için yatırım koşusunda kendini buluyor...Son yıllarda dilden dile dolaşan kendine yatırım yapmak da böyle bir sancının ürünü müdür ne dersiniz?

Dünya, bilişim çağının nimetlerine kavuşmuş olsa da... internetle, medya ile hızlı iletişim ağına kavuşsa da... istediği, gezegene üssünü kuracak bilgi ve ekipmana sahip olsa da... insanın kendi iç evreninin sırlarını, dinamik bir akıl ve iyi niyetle çözmeye çalışmadıkça...bulduğu her yenilik bütünü kaplayan evrensel mutluluk olmaktan uzaklaşacak.. Neron'ların, Hitler'lerin vb... niyette insanların güçlerini ispat için kapıştıkları bir arenaya dönüşecektir.

Çocuklar bu kördövuşe su serpebilecek yegâne çözümü üretebilecek muhteşem hazineler olarak tam karşımızda duruyorlar. Bizlerden hiçbir şey beklemeden, salt sınırsız güvenimizle onlara yol olmamızı isteyerek.

IŞIĞIN HAZİNESİ

"The Fireside of Treasury of Light" kitabından
Çeviren: Nelda Bayraktar

Bu yazı dizisi bazılarınca Altın Çağ, Kova Çağı, Milenyum diye de nitelendirilen New Age yazarlarına ait önemli ve anlamlı kitapların çok kısa özetlerini içermektedir.

Bu Kitaplar insanların hayatlarını değiştirebilmiş, toplumu etkileyebilmiş dahası düşüncelerimizi yeni ve heyecanlı istikametlere yönlendirebilmiştir.

Yazarlar, düşünce adamları, şairler, spiritüel üstatlar, hümanist psikologlar, devrimciler ve Şamanlar bu dizide Yeni Çağ'ın birbirinden farklı ve çeşitli düşünce unsurlarını ortaya koymaktadırlar.

HER KADININ İÇİNDE BİR TANRIÇA VARDIR

Jean Shinoda Bolen, M.D.

Her kadın kendi yaşam hikâyesinde öncü bir role sahiptir. Bir psikiyatrist olarak pek çok kişisel hikâye işitmişimdir ve hepsinin de içinde mitolojik bir boyut olduğuna inanmışımdır. Bazı kadınlar moralleri bozulduğunda veya moralleri iyi olmadığında psikiyatriste giderken diğer bazıları anlamaya ve değiştirmeye ihtiyaç duydukları bir durum içine düştüklerinde giderler. Her iki durumda da kadınların kendi yaşam hikayelerinde daha iyi kahramanlar olmak istedikleri için terapistlere ihtiyaç duydukları aşikârdır. Bunun için kadınlar bilinçli seçimler yapma ihtiyacı duyarlar ki yaşamlarını şekillendirebilsinler. Kadınlar, kültürel klişelerin güçlü etkilerinin farkına varmadıkları gibi ne yaptıklarını ve nasıl hissettiklerini etkileyen içlerindeki güçlü dinamiklerin de farkına varmayabilirler. Kitabımda sunduğum bu güçler, aslında Yunan Tanrıçalarının dış görüntüsüdür.

Bu güçlü içsel modeller veya prototipler kadınların arasındaki belirgin farkları oluşturur. Örneğin, bazı kadınlar tek eşliliğe, evliliğe veya çocuklara ihtiyaç duyarlar ve amaçlarına ulaşamadıklarında kederlenip, dertlere düşerler. Onlar için geleneksel rollerin büyük anlamı vardır. Bu tarz kadınlar özgürlüğüne sonsuz düşkün olan diğer kadınlardan hemen ayrılırlar. Bir de duygusal yoğunluk ve yeni deneyimler aradıkları için bir ilişkiden diğerine atlayan kadınlar vardır. Birinci tip kadınlar bunlardan da ayrılırlar. Bir diğer kadın tipi de iç huzurunu arar ve ruhsallığının onun için oldukça önemli olduğunu düşünür. Bir kadın için

anamlı olan bir şey diğerine oldukça manasız gelebilir. Çünkü bu, onun içindeki Tanrıçaya bağlıdır.

Dahası bir kadının içinde birden fazla Tanrıça da olabilir. Kadın daha karmaşıklaştıkça, içinde daha fazla Tanrıça harekete geçer. Bir yönünü tatmin eden bir şey başka bir yönüne yeterli gelmeyebilir.

İçindeki Tanrıçaların farkına varması kadının kendini anlamasına, erkeklerle, kadınlarla, anne ve babasıyla, sevdikleriyle ve çocuklarıyla olan ilişkisini daha iyi kavramasına yardımcı olur. Bu Tanrıça modelleri aynı zamanda onları nelerin motive ettiğine, nelerin kızdırdığına, nelerin tatmin ettiğine dair içgörü geliştirmelerine yardımcı olur.

Tanrıçaları bilmek erkekler için de yararlıdır. Kadınları daha iyi anlamak isteyen erkekler, bu Tanrıça modellerini öğrenerek farklı türdeki kadınlara daha değişik davranabilirler. Bu modeller aynı zamanda daha karmaşık ve ters kadınları anlamada da yardımcı olur.

Ben yedi Tanrıçayı üç kategori içinde inceledim. Bakire Tanrıçalar, Kolay İncinen Tanrıçalar, Şekil Değiştirebilen Tanrıçalar. Bakire Tanrıçalar eski Yunanda klasifiye edilmişlerdir. Diğer iki kategori ise benim modellerimdir. Bilinç halleri, arzu edilen roller, motive edici faktörler her grubu belirgin kılan özelliklerdir. Diğerlerine karşı davranışlar, bağlanma ihtiyacı, ilişkilerin önemi her kategoride belirgin şekilde farklılıklar oluşturur. Bu üç kategoriyi temsil eden Tanrıçalar kadının yaşamının bir yerinde kadının daha derinden sevmesi, daha anlamlı çalışması, duyarlı ve yaratıcı olması için kendilerini ifade etme ihtiyacı

duyarlar. Bu sayfalarda karşınıza çıkacak ilk Tanrıçalar Bakire Tanrıçalar olacaktır ki bunlar Artemis, Athena ve Hestia'dır. Romalıların Diana dedikleri Artemis Ay ve Av Tanrıçasıydı. Onun hükmettiği alan ıssız, yaban alanlardı. Hedefi asla şaşırmayan bir okçuydu ve yaşayan tüm varlıkların genç olanlarının koruyucusuydu. Athena Romalılar tarafından Minerva diye çağrılırdı ve Akıl ve El Ürünleri Tanrıçasıydı. Atina'yı yönetirdi ve sayısız kahramanların koruyuculuğunu yapardı. Genellikle zırh giyinmiş haliyle resmedilir ve savaşlardaki en iyi strateji uzmanı olarak bilinirdi. Hestia ise Ocak Tanrıçasıydı. Romalılar onu Vesta diye bilirdi ve Olimpiya'lılar tarafından en az bilineniydi. Ocağın tam ortasındaki alev gibi her evde ve tapınakta olduğuna inanılırdı.

Bakire Tanrıçalar kadınların içindeki bağımsız ve kendi kendine yeten tarafı temsil eder. Diğer Olimpiya'lıların aksine bunların üçü hiç aşka meyil etmediler. Duygusal bağıllık, onlar için önemli olan bir şeyden onları alıkoymadı hiç. Onlar ne suçlu oldular ne de ıstırap çektiler. Prototipler olarak onlar, kadınların içindeki otonomi ihtiyacını ve kişisel olarak anlamlı olan üzerine bilinçlerini odaklamaları gereksinimini temsil ettiler. Artemis ve Athena ise amaca yönelmeyi ve mantıklı düşünmeyi temsil eder. Hestia ise içe yönelmeyi, kadının şahsiyetinin merkezindeki ruhsallığa dönmeyi temsil eder. Bu üç Tanrıça feminen prototiplerdir ve kendi amaçlarına ulaşmayı hedeflerler.

İkinci grupta Hera, Demeter ve Persefon vardır. Bunlar Kolay İncinebilen ya da İncinmeye Hazır Tanrıçalardır. Hera Evlilik Tanrıçasıydı.

Zeus'un karısıydı. Demeter ise Tohum Tanrıçasıydı. Anne şeklinde sembolize edilirdi. Persefon ise Demeter'in kızıydı. Yumanlılar ona Kore de derlerdi ki bu genç kız anlamına gelirdi.

Bu üç Tanrıça, kadının geleneksel rollerini temsil eder: eş, anne ve kız. Bunlar ilişki odaklı prototiplerdir çünkü kimlikleri belirgin ilişki kurmalarına dayanır. Bu Tanrıçalar kadınların duygusal bağları ile ilgilidir. İşte bundan diğerlerine bağlıdır ve incinmeye da açıktır. Bu üç Tanrıçanın ırzına geçilmiş, üzerlerinde hakimiyet kurulmuştur. Onlar erkek Tanrılar tarafından aşağılanmış ve zorlanmışlardır. Başkalarıyla olan bağları koptuğunda ıstırap çekmişler ve psikolojik sıkıntılar yaşamışlardır. Her biri tekâmül etmiştir ve kadınların kaybettiklerinde gösterdikleri reaksiyonların doğasına ve biçimine uygun bir içgörü sağlayabilirler. Onlar aynı zamanda ıstırap çekerken gelişebilmenin yollarını da öğretebilirler.

Romalılar tarafından Venüs diye bilinen Güzellik ve Aşk Tanrıçası Afrodit şekil değiştirebilir ve üçüncü kategoride yer alır. O Tanrıçalar arasında en güzeli ve en karşı konulmazı idi. Pek çok ilişkisi ve pek çok meyvesi oldu. Afrodit aşkı, sevgiyi, erotik çekiciliği, duyarlılığı, cinselliği ve yeni bir hayatı simgeledi. İlişkilere kendi isteği ile girdi ve bundan da hiç suçluluk duymadı ve suçlanmadı. Böylece kendi otonomisini kurdu. Bilinci hep başkalarına odaklı ama onlardan da alıcı oldu. Böylece hem alan hem de veren oldu, etkileyerek ve etkilenererek. Afrodit prototipi kadınları ilişkilerindeki yoğunluğa yönlendirir. Bu, ilişkinin sabitliğinden farklı bir şekilde onları yaratıcılığa ve yeniliğe yönlendirmesi demektir.

Medyumlar Kimlerdir?

Hayatta olanlar, öte aleme (Ahrete, spatyoma) geçmiş ruhlarla medyum denilen, bazı özellikleri olan şahıslar aracılığı ile temas kurabilirler. Bu özellikler doğuştan geldiği gibi sonradan geliştirilebilen özellikler de vardır. Ama ünlü bir spiritüalistin dediği gibi büyük medyumlar ancak doğarlar, yetişmezler.

Sezgileri kuvvetli, rüyaları çıkan, hassas ve ince ruh sahibi insanlar vardır. Ancak medyumlar bu insanlardan daha hassastırlar. Bu hassasiyet onların çok derin duygulara, büyük ruhsal yeteneklere, üstün bir ruh gücüne sahip oldukları anlamına gelmez. Ancak bilinmeyen dünyanın penceresini bize aralarlar.

Medyumun Özellikleri ve Sorumlulukları Nelerdir?

Aslında her insan biraz medyumdur. Çünkü her insan ruh sahibi olduğuna göre, hem ruhi hem de maddi yeteneklere sahiptir. Ayrıca hepimiz ruhsal plandan, yani bedensiz varlıklardan tesirler alırız. Ancak medyumlar, aldıkları bu tesirleri algılarlar ve madde dünyasında fark edilecek hale getirirler.

Doğuştan olan veya nice zaman sonra birden ortaya çıkan, bazen çıktığı gibi birden yok olabilen bu özellik, elbet ki bir insana sebepsiz verilmiş olamaz. Yani medyumlar ruhsal âlemden aldıkları ruhi tesirleri madde dünyasına aktarır yayarlar, farkında olsunlar veya olmasınlar belli bir görevi üstlenmiş olurlar. Bu görev, en genel anlamıyla, ölüm ötesi bir yaşam olduğunu bildirmek, düşündürmek, ruhun varlığını kanıtlamak ya da yüksek varlıklardan yol gösterici üstün bilgilerin insanlara ulaşmasına aracı olmak şeklinde özetlenebilir.

Medyumluk özelliği olan kişiler, sıkıntılı veya üzücü olayları önceden hisseder ve rahatsızlık duyabilirler. Aynı şekilde sevinçli ve müjdeli haberleri ve olayları da önceden algılayabilirler.

Ya olduğu gibi ya da semboller halinde haberci rüyalar görürler.

Bazı insanlara birden antipati (itcilik hissi) veya ani sempati (hoşlanma, çekicilik hissi) duyarlar.

Edebiyata, müziğe, güzel sanatlara karşı yetenekleri olan hassas insanlardır.

Tabii burada, gerçek bir ruhsal irtibata geçtiğini kanıtlamış, bizlerin de buna şahit olduğunu bildiğimiz kişileri

medyum olarak kabul ediyoruz. Yoksa medyum olduğunu söyleyip de, bir türlü bunu kanıtlayamayan, bir varlıktan bilgi aldığını söyleyip de, ortada hiçbir varlık olmadan, sadece kendi şuur altındakileri söyleyen aldaticılar, sahteciler veya medyumluk özelliğinin seviyesi çok düşük kişiler de vardır. Bunlar konumuz dışıdır. Öyleyse medyum dediğimiz şahıslar, aldıkları tesirleri ve bilgileri gözlem ve deney yoluyla aktaran, gösteren şahıslardır. Ayırt edebilmek için, gözlem ve deney yapanların konu ile ilgili bilgili ve tecrübeli olmaları gerekmektedir.

Medyumlar akıl ve ruh sağlığı tam yerinde insanlar olmalıdırlar. Aynı zamanda konsantrasyon kabiliyetlerinin yüksek olması gerekmektedir.

Özelliğini ciddiye alması, ona niçin sahip olduğunu düşünmesi, yaşantısında ona zarar verecek durumlardan kaçınması gerekir.

Diğer insanların bazıları bilgisizliklerinden ve düşünmemelerinden dolayı, medyumluk özelliğine sahip olanların farklı ve üstün insan olduğunu zannedebilirler. Medyumlar insanların bu zaaflarından yararlanmaya kalkarlarsa, bu yönlerini çıkar aracı olarak kullanır, kendilerini başkalarından üstün görür, kendilerine farklı muamele yapmalarına izin verirlerse, en büyük tuzağa düşerler. Çünkü gördükleri ilgiyi, maddi ve manevi itibarı daha fazla istemeye başlayabilir, bunun için de gösteriş ve sahtekârlığa sapabilirler. Geçmişte bazı büyük medyumlar, bir zaman gelip, medyumluk özelliklerini kaybettiklerinde, eski ilgiyi ve itibarı tekrar kazanmak için yalana baş

vurduklarında, marifetleri çabuk ortaya çıkmış, önceleri gerçek sergiledikleri olaylar da birçok kişiler için düzmece olarak değerlendirilir olmuştur. Kendi küçük menfaatleri için bilerek ya da bilmeyerek ruhsal gerçeğin ortaya konmasına ve gelişmesine böyle darbe vuranlarla her zaman karşılaşabiliriz. Bu da bize gösteriyor ki, hangi konuda olursa olsun, insan kendini arıtmaz ve yükseltmezse, ait olduğu yerin sorumluluklarına kendini uydurmazsa, ne kadar özelliği olursa olsun, hangi mevkide olursa olsun, günü geliyor gerçek yerine oturuyor ya da oturtuluyor.

Özelliklerini, yeteneklerini, bulunduğu yerin kıymetini bilen, ona sevgi ve ciddiyetle sahip çıkan insanlar, bir de kendilerini geliştirirler, arıttırır ve küçülmesini bilirlerse, sahip oldukları değerleri onların elinden hiçbir şey alamaz.

Medyumlar tesirlerine ve bilgilerine aracılık ettikleri üst varlıklara saygı ve sevgi duymalıdır. Hasbelkader geri bir varlıkla irtibat kurulmuşsa, ki gösteriş merakı ve bilgisizlik buna yol açabilir, elbet ki ona sempati duymak şöyle dursun, bir an önce kurtulmak gerekir. Çünkü ruhsal irtibat ve medyumluk, insanın hem fiziki tarafını hem de ruhsal tarafını etkileyebilecek güçte ciddi bir uğraştır. Sadece merak için veya salon eğlencesi olarak yapılan denemeler hem medyum için hem de izleyenler için pek çok sakıncalara yol açabilir. Bu konuyu ilerde Obsesyon bahsinde inceleyeceğiz.

Medyum, özellikle bazı tür medyumlar, mutlaka bilgili, tecrübeli ve iyi niyetli bir operatör nezaretinde transa geçmelidir.

Operatör, medyumun transa geçmesine yardım eden, onu yönlendiren, celse oturumuna başkanlık eden kişidir.

Medyum her türlü tesire açık bir şekilde beklerken, onu her türlü geri ve menfi tesirlerden korur. Gerek ruhsal plandan gelecek, gerekse celse şartlarından kaynaklanabilecek ani şoklara karşı tetiktedir. Medyumun sakin ve rahat bir ortamda transa geçmesini sağlamak amacıyla, celseye katılacakların, temiz, iyi insanlar olmasına dikkat eder. Medyumluk ve çeşitleri hakkında, spatyum (ahiret) hakkında deneylere dayalı bilgisi olmalıdır. Pasif halde görünmesine rağmen, aslında büyük bir ruhsal faaliyet içinde olduğunu bildiğinden, medyuma telkinlerle ve tahayyüllerle yön çizer.

Operatörün diğer konularda da düzeyli bilgisinin olmasının ihtisaslaştığı bir alan olmasının, yapılacak deneyin, alınacak bilginin niteliğini ve kalitesini tayin etmekte büyük önemi vardır. Bilgili ve tecrübeli bir operatör, medyumun medyumluk çeşidini ve seviyesini tayin edebildiği gibi, ilişkiye geçilen varlığın tekâmül ve bilgi seviyesini de değerlendirir, gerekirse onunla ilişkiyi kestirir veya devam ettirir.

e s i n l e r

Yaşamın ustasıdır gönüleri
Hayatı ise onun eseri

* * *

Yaşamla oyunu yanyana koyun
Ne var ki, hayat ciddi bir oyun

* * *

Engelin önünde çakılıp kalma
Aşmak için onu, zıpla!..

* * *

Sanatçı olmak insanın bir seçimi
Ve Tanrı'ya daha çok benzeme biçimi

* * *

Sözün yüzü eyleme dönük
Eyleme geçmeyen söz bir yük

* * *

Kendinden kurtul ki kendini bulasın
Ve içindeki Tanrı'yla dost olasın

* * *

Görmek için gerçeği gözlerini kapat
İçindeki özle yeni bir dünya yarat

o l g a y g ö k s e l

Beğendiğini Seç Gönlün Hoş Olsun

Nadide Kılıç

Zevklerimiz söz konusu olduğunda en iyi ve güzeli seçmek bize sanki büyük dertmiş gibi gelir. Kendimize aldığımız bir aksesuar, sevdiklerimizin ihtiyacı olan giysileri alırken ya da evimize gerekli çok istediğimiz bir eşyanın bile seçimi sırasında dünyanın en zor işi ile karşı karşıya kalırız.

Çünkü satın alacağımız şeyin kalitesi kadar tutarı da bizim için önemlidir... hem de çok güzel ve istediğimiz gibi olmasına, içimize sinen görünümde ve iyi kalitede olmasına dikkat ederiz... hem de ekonomik olması üstünde dururuz. Çok para kazanan biri olsak da bu değişmeyen bir kural gibidir. Aldığımız eşyanın aynısını başka bir arkadaşımızda görüp, daha ucuz aldığını öğrendiğimiz zaman kendimizi kötü hissederiz.

Bir diğer husus ise alacağımız araç-gereç vb.. ile sanki uzun süreli ortak bir yaşam kuracak iki insan gibi titizlenmektir.

Hımm... bu, size pek bir garip ve saçma gelebilir... alt tarafı bir tencere alacağım canım, duygusal bağ da ne ola!?. diye garipseyebilirsiniz... İmalı sözlerinizi hiç umursamayacağım... Eminim herkes gibi siz de çarşığı pazarı didikleyle didikleyle karar vereceksiniz. Yoo yapmıyor musunuz! o halde siz de benim gibi uzun zamana seçimi yayan alıcılardansınız...

Ben ihtiyacım olanı birkaç hafta öncesinden kendimi hiç sıklamadan, farklı amaçlarla gezindiğim sıralarda seçerim. Gözüme ilişen, bana uygun olanı daha sonra hiç gerilmeden, acele etmeden alırım. Ama bu titizce seçmediğim anlamına gelmez.

Ekonomik çöküntünün üstümüze abandığı bu zamanda en zor olanı seçip beğendiğimizi rahatlıkla satın alabileceğimiz bir fiyatta bulabilmektir... Bizi en çok yoran işin parasal boyutudur..

Bakın arkadaşım Selma mucizevi bir çözüm bulmuş. Daha doğrusu bir giysi (kadınlar için ne denli önemlidir bilirsiniz) seçimi sırasında kendine refakat eden bir meslektaşı Aysel bu sihirli çözümü önermiş. İki arkadaş okuldan çıkıp (ikisi de Beyoğlu'ndaki bir Fransız Lisesinin öğretmenleri) vitrinlere bakarak Taksim'e doğru İstiklâl Caddesinde yürüyorlarmış. Çok şık giysilerin sergilendiği bir butik önünde durmuşlar. Selma şifon bir elbiseyi öyle beğenmiş ki fiyatını öğrenmek istemiş. Etiketini okuyunca "Ay!.. bu kesinlikle alınmaz " diye çığlık atmış. Aysel sakın bir sesle "Şimdi alacak mıydın?" diye sormuş. Selma "Yoo ! Maaş almamıza daha on gün var." diye niyetini açıklamış. Arkadaşı: "Şimdi almayacaksan en pahalısını seçmek hakkını kullan... En beğendiğini seçebilirsin.. Bundan butik sahibi de sen de zarar görmezsin" demiş.

Selma o günden sonra, sadece o giysiyi değil, her şey de aynı ilkeye sadık kalmış... Hikâyesini yeni alıp zevkle döşediği evinde anlattı.

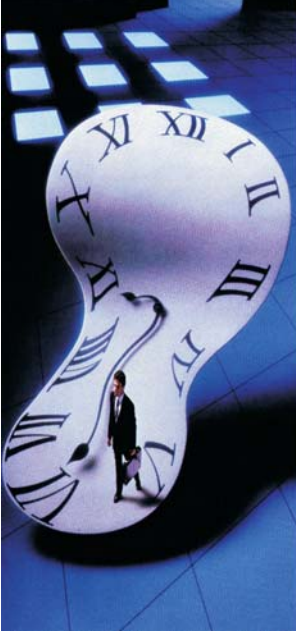
"Hep Arnavutköy'de iki katlı bir evim olsun isterdim, Boğaz'ı gören...bu evi almamda en büyük etken 'Beğendiysen hiç tereddüt etmeden seç... gönlün hoş olsun' ilkesi. Bu ilkeyi o gün öğrendim. Biliyor musun eğer çok beğenmişsen gönlünün istediğine kavuşuyorsun da."

Niyetlerimizi belirleyen, yaşamımızı yönlendiren kendi gönül kapasitemizi bilmek...Ama biz her zaman içinde bulunduğumuz duruma göre yaşamaya çalışıyoruz. İstikrarlı olmak için çok doğru... ancak gelecekte yapacaklarımız için kapasite darlığına kapılmadan düşünüp, tasarlayıp gönül hoşluğuyla istemek, seçtiklerimize kavuşmanın en zahmetsiz yolu.

(Gerçek yaşamdan kesit olduğu için gerçek isimler kullanılmamıştır.)

Kendime Mektuplar

Nelda Bayraktar

“Bazen mutlulukla bazen de hüznle gözlerimizi açtığımız her sabah, bir önceki günden daha iyi, daha başarılı veya daha farklı olmak için koşturup duracağımız yeni bir gün gibi olsa da aslında geri sayıma göre bir eksik gün oluyor.”

Hayırlı ve güzel kardeşim, hüznü satırların olduğu mektubun bile içimde tarifi imkânsız duygular yarattı. Bazen hüznün içine öylesine batıyorum ki, düşüncelerim uyuşuyor. Her sabah elime alıp okuduğum gazetemdeki olaylar, çevremde olup duran şeyler zaten hüznümün baş aktörleri... İşte böylesine düşüncelerimin uyuşmuş olduğu bir anda senden gelen satırlar ve senin bu olaylara getirdiğin yorumlar yeniden başlamama sebep oluyor. Çünkü yorumlarının gerçekten nesnel olduğuna inanıyorum. Birbirini geliştiren dostluklar işte böyle oluyor. Bu nedenle varlığına bir kez daha şükrediyorum canım kardeşim.

yaşamlarında ilk kez ayrılarak, ayrı mezarlara gömüldüler. Onlara yeni yollarında hayırlar diliyorum. Eğer Tanrı isterse onlara tüm yüklerinden arınmış yeni bir hayat bahşedebilir. Ömür dediğin nedir ki! Sonsuzluğun içinde bir nebze mâna yalnız. Şu dünyaya kimler gelmiş, kimler gitmiş, hiçbirisi kalmamış. En büyük padişahlar, en başarılı yöneticiler, liderler, en iyi anneler, babalar, ve kardeşlerin yanı sıra en kötü olanlar da kalmamış. İnsan yaşarken öylesine aldaniyor ki sonsuza

kadar bu dünyada kalacakmış duygusuna kapılıyor. Halbuki bize verilmiş olan zaman, doğduğumuz andan itibaren füzenin rampasından fırlatılana kadar yapılan geri sayım gibi sayılmaya başlandı bile. Bazen mutlulukla bazen de hüznle gözlerimizi açtığımız her sabah, bir önceki günden daha iyi, daha başarılı veya daha farklı olmak için koşturup duracağımız yeni bir gün gibi olsa da aslında geri sayıma göre bir eksik gün oluyor. Geçenlerde bir arkadaşım: “Ömür dediğin doğmak, yaşamak ve ölmektir. Bu kadar basit işte. İşte bu nedenle hiçbir şey bana heyecan vermiyor. Canım da hiçbir şey yapmak istemiyor.” Dedi. Bu arkadaşım bir süredir içine kapanmış vaziyette yaşıyor. Yaşamdaki her şeyin bir formülü olduğuna ve bunu bildiğin sürece de hiçbir şeyin sana heyecan vermediğine, böylece oturup işin sonunu görebileceğine inanıyor. Bu arkadaşımı uzun süredir hiçbir şey şaşırtmıyor, hiçbir şey üzmüyor. Olan her şeyi olağan karşılıyor. İlk bakışta ne kadar olgun bile diyebilirsiniz ama onun rahatsızlığı varolan her şeyi, etrafında olup duran olayları ve geçen zamanı fazlaca basit bir formüle indirgemesi.

Etrafımızda pek çok konuda felsefi(!) konuşmalar yapıp duran insanlar var. Dinliyorsun konuşmalarını ve “Ne kadar güzel görmüş! Ne kadar da ilginç, farklı tanımlıyor veya yorum getirmiş!” diyorsun. Bazı yorumlar da gerçekten sıradışı geliyor. İnsanın duyguları, geçmiş, olaylar içinde yoğrulması ne derece bu yorumların içine giriyor diye düşünüyorum. Bazılarının yaptığı yorumlar gerçekten bilgi ile yoğrulmuş, oldukça fazla verilerle dolu, bir olayı her yönüyle inceleyen de oluyor elbet ki. Bunları diğerlerinden ayırmak ve kutlamak da gerekir. İnsanın bir ömürde kendini aşması, ona bahşedilmiş olan yeri iyi doldurması da böyle olabiliyor ancak.

Canım dostum yine çok konuştum durdum değil mi? Seni çok özledim. Mektubunu bekliyorum. Hayırla kal.

Özde bir kardeşin
Nelda Bayraktar

İNSANLARI VE HAYVANLARI BİRLEŞTİREN GİZEMLİ PSİŞİK BAĞ (4)

“Hayvanların Gizemli Güçleri” adlı kitaptan
Derleyen: Belgin Tanaltay

Koruyucu Nicolo

Zihnin olağanüstü hareketlerini açıklamak için fizikteki en son teorileri kullanan “Holografik Evren” adlı muhteşem kitabın yazarı Michael Talbot bize, kedisi Nicolo’nun nasıl cesur bir koruyucusu haline geldiği olağandışı durumu anlattı.

Reenkarnasyon üzerine de bir inceleme yazan Michael, birkaç yıl önce, Hawai’den tanınmış bir medyum olan Jim Gordon’dan telefon ile yorum alıyordu. Konuşmaları sırasında

Michael, Gordon’a hayvanların önceki yaşamları olup olmadığını sordu.

Medyumun cevabı olumluydu.

Talbot “Peki, kedilerim Ugo ve Nicolo” diye sordu. Gordon, sevimli ve tatlı Ugo’nun her zaman sahibinin piyano çaldığı evlerde oynamayı istediğini söyledi. Ugo, müzikten büyüleniyor ve özellikle de piyanonun sesi onu çok heyecanlandırıyordu.

Michael’e bu durum ilginç geldi, çünkü piyanoyu hobi olarak çalıyordu

ve ne zaman çalmak için otursa Ugo'nun sevincini fark ediyordu.

Peki ya Nicolo?

Gordon, Michael'a, Niocolo'nun ruhunun daha yaşlı olduğunu ve çok defa dünyaya geldiğini söyledi. Medyum, Nicolo'nun günlük konulardan çok, derin konularla ilgili olduğunu belirtti.

Talbot, Nicolo'nun kendisini yazarken izlemekten çok hoşlandığını söyledi. Bazen kedi her nasıl oluyorsa yaratıcı süreci tamamıyla anlıyormuş gibi gözüküyordu.

Gordon, Nicolo'nun bir zamanlar zebra, sonra aslan ve kaplan olduğunu söyleyerek devam etti. Nicolo, ruhsal evrim sürecinde kediliğini sorgulamaya başlayacağı noktaya kadar sürekli olarak yükseliyordu.

Medyum, Nicolo'nun önceki yaşamında Tibet tapınağındaki rahiplerin kedisi olduğunu söyledi. Michael, Mısır tapınaklarının koruyucu kedileri olduğundan haberdardı fakat Tibetlilerin kedileri kullanıp kullanmadıklarından hiçbir şekilde emin değildi.

“Sonuç olarak” dedi Michael “Nicolo benim koruyucum olmak üzere gelmişti. Bu bana oldukça eğlenceli gelmişti çünkü Nicolo tamamıyla bir sevgi yumağıydı. Herkesi severdi ve herkes de onu severdi. Koruyucu olabilecek en son hayvandı.”

Bir gece Michael dairesindeki büyük bir gürültüyle uyandı.

“Yataktan kalktım ve koridorda duran bir yabancıyla karşılaştım. Silahı vardı ve yatak odama geri dönmemi emretti.”

Michael hırsızın emrine uymaktan başka seçeneği olmadığını anlamıştı.

“Hemen sonra Nicky yanımdan bir kurşun gibi fırlayıp, hırlayarak geçti. Sevgi yumağım inanılmayacak bir şekilde köpüren bir canavara dönüşmüştü. Beni şaşkınlığa düşürerek, öylesine bir kızgınlıkla hırsıza saldırdı ki adam evi panik içinde ön kapıdan terk etti.”

Michael daha sonra dairesini araştırırken, hırsızın eve pencereden girdiğini keşfetti.

“Hırsız benim küçük Nicky'imden öylesine korkmuştu ki daireme girmiş olduğu yoldan çıkmayı bile düşünemedi” diyor Michael. “Ön kapı benim cesur ve küçük koruyucumdan kaçmak için en yakın noktaydı. Reenkarnasyon kavramını kabul etseniz de etmeseniz de Nicky koruyucum olduğunu kesinlikle kanıtladı.”

Rottweiler Cinsi Eve, Felçli Sahibini Alevlerden Kurtardı

Kathie Vaughan ve altı yaşındaki Rottweiler cinsi köpeği Eve'in gezileri eğlenceli başladı. 1991 yılında bir kış günü Indianapolis'ten Atlanta'daki müzayedeye katılmak üzere yola çıktılar. Kabus başladığında evden sadece birkaç mil ötedeydiler. Kırk bir yaşındaki Kathie tuhaf bir ses duydu ve ardından direksiyonun hakimiyetini kaybetti.

Altı yıldır belden aşağısı felç olmasına rağmen Kathie vücudunun üst kısmını mükemmel bir biçimde kullanabiliyordu. Arabanın kontrolünü yeniden kazanabilmek için uğraştı ve sonunda arabayı acı bir frenle durdurmayı başardı.

Sorun ne olabilirdi ki? Atlanta'ya

gitmek için, kullanılmış arabayı daha önceki gün almıştı.

Sonra korkuyla arabanın içinin pis kokulu siyah bir dumanla dolmaya başladığını fark etti. Arabası yanıyordu. Arabanın hem Eve'i hem de kendisini yutacak bir alev topuna dönüşmesine sadece dakikalar kalmıştı.

“Eve’e bağırdım. Dışarı çıkmak zorundayız dedim” diye anlatmış Kathie Vaughan The Examiner dergisinin Ocak 92 sayısına yazdığı hikâyesinde. “Daha sonra kapıyı ittim ve tekerlekli sandalyemi elimle kavrayıp Eve’in arkasından fırlattım.”

Yoğun dumandan dolayı öksüren ve nefesi tıkanan Kathie sandalyesinin tekerleklerini bulamayınca korkusu artmıştı. Elleriyle çılgınca tekerlekleri arıyordu fakat zehirli duman dikkatini toplamasına olanak vermiyordu. Beynine takılı kalan tek düşünce ise arabayla beraber havaya uçmak üzere olduğuydu.

Kathie, Eve’in ateşten geçip güvenli bir yere sığındığını sanmıştı. Oysa şimdi köpeğin dişleriyle kolunu yakalamaya çalıştığını fark etmişti. Kathie zorlukla nefes alabiliyordu ve gözlerinin önündeki görüntüler silinirken korkusu da dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

“O anda inanılmaz bir şekilde, Eve beni sağ ayağımdan çekti, arabanın içinden kaydım ve kendimi kaybettim.”

Bilincini tekrar kazanmaya başladığında, Eve’in ağzıyla kendisini bileğinden tutup çekmeye çalıştığını fark etmişti. Korkunç bir patlamayla sarsıldıklarında 50 kilo olan Rottweiller sahibini yanan arabadan ancak 3 metre öteye çekebilmişti.

Alevler arabayı yutmuş ve iki metre

yukarı savurmuştu. Yapması gereken şeyi unutmadan Eve Kathie’yi daha güvende olacağı yakınlardaki bir hendeğe çekmeye devam etti. Oraya ulaştıklarında köpek kadının bileğini bırakmıştı ve o da o zamana kadar Eve’in ne kadar cesurca bir şey yaptığını fark edebilecek kadar bilincini kazanmıştı.

Fakat korkunç olay halâ sona ermiş değildi. Kathie, başındaki ve eklemlerindeki ağrıları daha çok hissetmeye başlamışken bir polis arabası geldi ve polis görevlisi yardımlarına koştu.

Çevresindeki kargaşadan ve tehlikeden çok etkilenen Eve koruyucu duruşunu bozmayı reddediyor ve polisin Kathie’ye yaklaşmasına izin vermiyordu.

Polis Kathie’ye “Oradan hemen uzaklaşmalısınız. Benzin deposu her an patlayabilir!” dedi.

Yeni tehlikenin ve mücadelenin farkına vararak dehşete düşen Kathie çaresizce kendini polis arabasına doğru çekmeye başladı.

Eve’in olayı anlamasına birkaç dakika yetmişti. Sonra sahibinin amacını tamamen anlamış olarak ona tasmağını uzattı ve güvende olmasını sağlamak için onu 15 metre daha çekti.

Kathie, yanan aracı söndürmenin itfaiyecilerin bir hayli vaktini aldığını belirtiyor. Belki onların çabaları sonucunda belki de kaderin bir hediyesi olarak benzin deposu hiç patlamadı.

Heyecan dalgası en sonunda hafiflemeye başladığında Eve polisin yanına gelip onu okşamasına izin verdi. “Sen son derece iyi bir köpeksin.”

GUINNESS BULUŞLAR KİTABI

Norris McWhirrer

Yaşamımıza girmiş olan, fark etmeden kullandığımız, yediğimiz, içtiğimiz şeyler acaba ilk ne zaman ve nasıl bulunmuş? İnsanoğlu ilkçağlardan beri pek çok buluş gerçekleştirerek bugünlere gelmiş. Her buluşun kendine özgü bir hikayesi ve şaşırtıcı öyküsü vardır. Bundan böyle SEVGİ DÜNYASI derginizde her ay bu buluşların kısa öykülerinden söz edip, bilgilerimizi tazeleyeceğiz...

KAHVE

Bir efsaneye göre kahvenin uyarıcı ve güçlendirici özellikleri Yemenli bir çoban tarafından bulunmuş. Kahve ağacının kızıl meyvelerini yiyen keçiler, gecelerce bir türlü gözlerini yummamışlar...

İlk kahve Avrupa'ya Osmanlılardan sonra, XVI. Yüzyılda, Etiyopya'nın yüksek vadilerindeki ağaçlardan gelmiştir. 1640'ta önce İtalyanlar, 1652'de İngilizler, 1720'lerde de Fransızlar kahve tiryakisi olmuştur. Ancak bütün Avrupa, bu alışkanlığın hâlâ Türklerden geldiğine inanır ve bizim usulümüzde pişirilen kahveye "Türk Kahvesi" der.

CORN FLAKES

Son yıllarda kahvaltı sofralarımıza giren Corn Flakes yani mısır gevreği,

1898 yılında ABD'li William Kellog tarafından ilk kez tüketiciye sunulmuştur. Ondan da önce 1893'de bir başka Amerikalı, Denver'lı Henry D. Perky, sabah kahvaltıları için hazır tahıl hazırlamayı düşünmüştü. Midesindeki gastriti her sabah süte batırılmış haşlanmış buğday yiyerek tedavi etmeyi deneyen birini gördükten sonra da, buğday gevreği adını verdiği bir besin üretmeyi aklına koymuştu. 1895'de de Michigan eyaletindeki Battle Creek Sanatoryumunda bir doktor, hastalarının tedavisinde buğday gevreğinden yararlanmıştır.

MARGARİN

Margarin, 1869'da III. Napolyon'un tereyağının yerini tutacak bir ürün bulunması amacıyla açtığı yarışmaya katılan Fransız Hippolyte Mege Mouries tarafından bulunmuştur. Ekonomik ve bozulmadan saklanabilecek yapay bir tereyağının üretimi, özellikle ordunun beslenmesi açısından önem taşıyordu. Mege'in yöntemi, hayvansal yağları (özellikle de iç yağlarını) arındırıp, rengi ve yoğunluğu tereyağına yakın, kötü tadı ve kokusu olmayan bir yağ elde etmeyi amaçlıyordu. Elde ettiği ürüne de inciye andıran rengi dolayısıyla "margarin" adını verdi. Çünkü Yunanca'da inci "margaron" demektir. Mege yönteminin sonradan geliştirilmesiyle margarin bitkisel yağlardan elde edilmeye başladı.

GÜLMECE GÜLDÜRMECE

BEKTAŞİ FIKRALARINDA GÜLEN DÜŞÜNCE

Türk gülmeceesinde Bektaşî fıkralarının önemli bir yeri vardır. Türk gülmeceesinin genelde esprisi, birer insanlık komedisi oluşundadır. Bu fıkralarda insanın zayıf tarafları, toplumsal çarpıklıklar, keskin bir sağduyu ve geniş bir hoşgörü içinde eleştirilir. Öylece halk, hem kendi haline güler, hem de kendi kusurları üzerinde düşünme fırsatı bulur. Söz konusu fıkraların her biri, hayata tutulmuş bir ayna gibidir ve bir yerde gerçeği yansıtır. İnsana, kendi kusurlarına bile, gülerek bakma ve düzeltme cesareti aşılar.

Türk zekâsı, kuralcı ham softanın karşısına, güçlü sağduyusu ve özgür düşüncesiyle Bektaşî tipini çıkarmıştır. Bektaşî, aklı ve insanlık tarafıyla her seferinde softayı köşeye sıkıştırır.

Bektaşî, sadece softayı susturmakla kalmaz, çocukça saflığı ve insanca merakı ile Tanrı'ya da sorular yöneltir. Bu geçici dünyada gördüğü adaletsizliklerin hikmetini öğrenmek, bilmek ister. Önünden Hıdiv'in (Vali'nin) sırma elbise giymiş kulları (adamları) tavus kuşu edasıyla geçerken, Bektaşî gönlünü Tanrı'ya çevirerek, "Hey Allah'ım!, bir şu Hıdiv'in kullarına bak, bir de kendi kuluna" demek yiğitliğini gösterir. Öylece cesaret zincirine bedenî ve medenî cesarettten sonra, bir de ledunî cesaret halkasını ekler. Aslında Tanrı'ya sorar gibi yaparken, bir toplumsal adaletsizlik üzerine insanların dikkatini çekmek ister. Zaten Bektaşî fıkralarındaki çoğu soru, cevabını kendi içinde taşır.

NE BULURSAM İÇERİM

Bektaşî, dilin inceliklerini de iyi bilir. Türkçe'nin imkânlarını çok güzel ve yerinde kullanır.

Bektaşî'yi rakı içerken yakalayan mahalle halkı, onu Kadı'nın (hakimin) karşısına çıkarır ve and içirdikleri halde, yine de rakıdan kesemediklerini bildirir. Yargıç, "Bak, and bile içmişsin, hem günah işlemişsin, hem ayıp etmişsin" demesi üzerine, Bektaşî kendini savunarak; "A, efendim" der. "Ben yoksul biriyim. Ne bulursam içerim. Rakı olursa rakı, and olursa and içerim."

DENSİZLİK

Tuzu kurulardan biri -her nasılsa- bir iyilik eder ve yoksul Bektaşî'ye yüz paracık verir. Bektaşî "Eyvallah" der

ve kırıntı kırar. Beriki, ille iyiliği başa kakmak gerekirmiş gibi, ardından seslenir: "Soluğu meyhanede alacaksın değil mi, baba?"

Bektaşî bu. Kalır mı lafin altında. "A, eli açık sultanım" der. "Yüz parayla da Hicaz'a gidilmez ya!"

YOLCUYUZ, KALICI DEĞİL

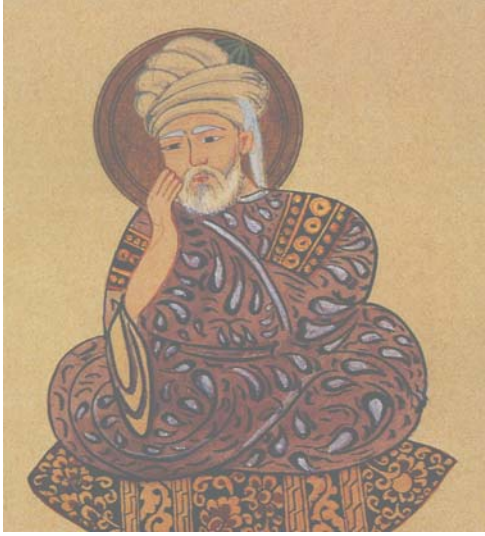
Oruç yerken yakalarlar Bektaşî'yi ve yaka paça Yargıç önüne çıkarırlar. Bektaşî hiç istifini bozmadan "Yolcuyum" diye savunur kendini. İşgüzar tanıklardan biri hemen atılarak ileri, "Ben bildim bileli bu köyden adımını atmamıştır dışarı" diye söyler fikrini. Bektaşî, babaca bir tavırla, yolculuğun derin anlamını açıklar sonunda:

“Benim yolculuğum karşı köye değil a yavrucuğum. Dünya kalıcı değil, ben öbür dünya yolcusuyum.”

TANRI MİSAFİRİ

Gece yarısı kapı çalınır. Bektaşî uyanır ve kapıyı açar uyku sersemi. Karşısına, “Ben Tanrı misafiriyim” diyen tanımadığı biri. Hemen toparlar kendini. Ve karşıdaki camiye göstererek, “Bak kardeşim” der. “Sen yanlış geldin, O'nun evi orası.”

ADALET BUNUN NERESİNDE?

Bektaşî'nin başı hep Ramazan ayında derde girer ya. Yine bir Ramazan günü oruç yedi diye yargıcın karşısına çıkarırlar. Suçu sorulduğunda bir insanlık dersi vererek şöyle der Baba:

“On bir ay aç gezerim kimse sormaz, ne yer ne içerim? Bir gün karnımı doyurdum diye bana ettiğiniz zorbalık niye!”

Öylece, şeriat kurallarının uygulanması konusunda, Tanrı'nın jandarması rolüne çıkanlara, asıl

insanlık görevlerinin ne olduğunu hatırlatır.

ÖVGÜ - SÖVGÜ

Bir Canlar topluluğunda baba Bektaşî, tanışlardan birini över de över. Yok şöyle efendidir, yok böyle yiğit kişidir, diye erdemlerini sıralar. Gel gelelim, orada oturanlardan bir boşboğaz, söylemeden duramaz: “Sen hele öve dur kel Memiş'i, o her ağzını açtığında seni yermek için kullanır dilini.”

Bunun üzerine Bektaşî babası, “Demek, her ikimiz de fena halde yanılıyorz” der.

ŞAKA BU YA

Bektaşî'nin biri, “Her şey Tanrı'dandır” der dururmuş. Bunu bilen bir külhanî, Bektaşî'nin ense köküne adamakıllı bir tokat aşkeder. Bektaşî dönüp bakar alev saçan gözlerle. Külhanî, “Baba ne bakıyorsun, Tanrı'dan ya” der. Bektaşî'nin cevabı hazır:

“Evet. Her şey O'nun izni ile olduğuna göre, tokadın da Tanrı'dan geldiğini çıktım. Ne var ki, bu işi hangi namussuza yaptırdı, diye merak ettim, o yüzden baktım.”

CANLAR NEREDE

II. Mahmud'un nedense Bektaşîlerle yıldızı hiç barışmamış. Bir gün apansız tekkeye baskın yapar. İçerdekiler, can havliyle çil yavrusu gibi dağılırlar, her biri bir deliğe. Ortada yaşlı bir baba kalır tek başına. Padişah dikilir karşısına ve sorar: “Baba, canlar nerde, de bakalım?”

Bektaşî düşünür. Artık oldu olacak, neyse ne ve taşı koyar gediğine: “Seni görende can mı kalır, a Sultanım!”